

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

21. ÚNORA 2010

Z obsahu:

Svatý Dominik

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
3. února 2010
- strana 2 -

Svatý František obrací heretiky (5)

První úspěchy - pokračování
- strana 4 -

Sv. Leopold Mandič

Galerie svatých kněží
- strana 6 -

Duchovní půst

- strana 7 -

Mystický význam čísla 40

Prosper Guéranger
- strana 8 -

Doba svatopostní

Mons. Tommaso Stenico
- strana 9 -

Aby Ježíš vstoupil do našeho života

Urs Keusch
- strana 10 -

Smutné zkušenosti se sexuální revolucí

Christa Meves
- strana 11 -

Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ (Lk 4,5-7)

Minulý týden jsem představil světlou postavu Františka z Assisi, dnes bych k vám chtěl pohovořit o dalším světcí, který ve stejné epoše přispěl zásadním způsobem k obnově církve té doby. Jedná se o svatého Dominika, zakladatele řádu kazatelů známých také jako bratři dominikáni.

Jeho nástupce ve vedení řádu blahoslavený Jordán Saský nabízí výstižný portrét svatého Dominika v textu slavné modlitby: „Zapálen horlivostí pro Boha a nadpřirozeným žářem pro svou lásku bez hranic a horlivost ducha, zasvětil ses plně slibem trvalé chudoby, apoštolské poslušnosti a hlásání evangelia.“

Svatý Dominik

A právě to je základní rys svědectví Dominika, který je třeba zdůraznit: mluvil vždy s Bohem a o Bohu. V životě světců láska k Bohu a k bližním, hledání Boží slávy a spásy duší kráčeji vždy pospolu.

Dominik se narodil ve Španělsku v městě Caleruega kolem r. 1170. Patřil k šlechtické rodině staré Kastilie a s podporou strýce kněze se vzdělával na slavné škole v Palencii. Vyznačoval se záhy zájmem o studium Písma svatého a láskou k chudým až do té míry, že prodával knihy, které v jeho době představovaly majetek velké hodnoty, aby

z výtežku pomáhal obětem postiženým hladem.

Po kněžském svěcení byl zvolen kanovníkem kapituly katedrály ve své rodné diecézi Osmá. I když toto jmenování mohlo pro něho představovat motiv k prestiži v církvi a ve společnosti, nevyložil si je jako osobní privilegium ani jako počátek brilantní církevní kariéry, nýbrž jako službu, kterou má plnit s oddaností a pokorou. Není to snad pokušení kariéry, moci, proti kterému nejsou imunní ani ti, kteří mají určitou roli ve vedení a správě církve? Připomněl jsem to před několika měsíci během svě-

cení několika biskupů: „Nehledejme moc, prestiž, čest sami pro sebe. Pamatujme, jak věci v civilní společnosti a nezřídka i v církvi trpí proto, že mnozí z těch, jimž byla svěřena odpovědnost, pracují sami pro sebe a ne pro společenství.“ (Homilie, 12. září 2009)

Odpověď na výzvy doby

Biskup v Osmě, který se jmenoval Diego, byl opravdu horlivým pastýřem a brzy zjistil Dominikovy duchovní kvality. Spolu se vypravili do severní Evropy, aby zde splnili diplomatické úkoly uložené kastilským králem. Během cesty si Dominik uvědomil dvě nesmírné výzvy pro církve své doby: existenci dosud neevangelizovaných národů u severní hranice evropského kontinentu a náboženskou roztržitost, která mrzčila křesťanský život na jihu Francie, kde působení několika heretických skupin vyvolávalo odloučení od pravdy víry. Misijní působení mezi těmi, kteří neznají evangelium, a nová evangelizace křesťanských komunit se tak staly apoštolskou metou, kterou si Dominik umínil sledovat. Biskup Diego a Dominik se odebrali k papeži, aby ho požádali o radu, a ten uložil Dominikovi, aby se věnoval kázání pro albigenské, heretickou skupinu, která hlásala dualistickou koncepci skutečnosti, tzn. dva stvořitelé principy stejné moci, Dobro a Zlo. Důsledek byl ten, že tato skupina pohrdala hmotou, protože pochází z principu zla, odmítala také manželství, a dokonce popírala Kristovo vtělení a svátosti, ve kterých se Pán „dotýká“ skrze hmotu, a zmrtvýchvstání těla. Albigenští měli ve vážnosti život chudý a strohý – v tom směru byli také vzorní – a kritizovali bohatství kléru oné doby. Dominik přijal s nadšením toto poslání a uskutečnil je právě příkladem vlastního života v chudobě a přisnlosti, hlásáním evangelia a veřejnými diskusemi.

Pokračování na str. 12

Editorial

„Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno!“ Tak kázal Jonáš městu, když zlo, které se tam páchalo, nabylo takových rozměrů, že vystoupilo až před Hospodinu tvář. Tato čtyřicetidenní lhůta byla velkým darem Božího milosrdenství a byla zřejmě dostatečně dlouhá, aby se každý mohl odvrátit od své zlé cesty. Pokání se tehdy stalo celospolečenskou záležitostí a zajistilo Ninive záchranu a nový život.

O tom, že zlo dnešních dnů již vystoupilo až před Hospodinu tvář, nemusí nikdo pochybovat. 17. února 2010 se nám dostává podobné lhůty a milosti jako kdysi Ninivským. Nikdo z nás neví, zda tato Boží nabídka a výzva k pokání není tou poslední, kterou nám Boží milosrdenství dává k dispozici.

Co od nás náš Pán a naše Církve očekávají? Abychom tuto lhůtu dokonale využili a vyšli z postní přípravy a velikonoční slavnosti jako noví lidé, „jako právě narozené děti“, jak říká svatý Petr. Má se u nás důsledně opakovat a obnovit to, co se s námi stalo, když v nás ve křtu umřel starý člověk a stali jsme se no-

vým člověkem v Kristu Ježíši. Jestliže dnes uprostřed kdysi zcela křesťanské společnosti tvoříme pouhou menšinu, nemělo by právě proto naše okolí zřetelně pociťovat, že se s námi něco muselo stát a že z velikonoční slavnosti vyšli katoličtí křesťané jako zcela noví lidé? Nebyla by to i pro ně velká výzva k obrácení?

Čteme-li velikonoční zprávu, jak ji zaznamenal svatý Marek, vyplývá z ní zcela jednoznačný úkol Velikonoc: jít do celého světa a hlásat evangelium všemu stvoření. Naše velikonoční „novost“ má spočívat v tom, že svým životem i svým slovem s velkým přesvědčením a jistotou hlásáme, že jsme našli opravdovou radost, mír a spokojenost v něčem zcela jiném, než co nabízí tento svět. Tímto zdrojem naší radosti je právě velikonoční Oběť a její ustavičné zpřítomňování. První křesťané tuto cestu skutečně nastoupili, z generace na generaci předávali velké poselství křesťanské radosti, až změnili náš kontinent k nepoznání. Pak ale vychladla láska a začalo období poznamenané opačnou tendencí, až se nakonec náš kontinent

opět změnil k nepoznání. A tak se se svým poselstvím ocitáme uprostřed světa, který námi hlásaný základ Boží radosti už dávno odmítl a začal si svou radost hledat po svém. Prosadil zásadu, že se zbaví všeho, co ho omezuje, aby si mohl dovolit každé potěšení. Osobuje si práva, kterým neodpovídají žádné povinnosti, protože povinnost pokládá za zátěž, která omezuje jeho štěstí. A protože přitom člověk odmítá jakýkoliv jiný princip, než je on sám, osvojil si životní způsob, který ho vede ke stále větší nenasytlosti, a tím ke stále větší bezohlednosti, takže nakonec ohrožuje svou vlastní existenci.

Naším velkým problémem se stalo nejen hlásat radostnou zvěst všem národům, ale předat ji alespoň našim bezprostředním potomkům. Nedaří se nám ani ta nejelementárnější evangelizace u našich vlastních dětí. Byl jsem nedávno svědkem trpkých stesků dvou matek, které se cítí úplně bezradné proti zhoubnému vlivu zcela zmaterializovaného prostředí, jemuž jsou vystaveny jejich děti.

K samozřejmému standardu dnešního životního způsobu patří mít k dispozici nejnovější

Pokračování na str. 13

Čas zkoušky a čas útěchy

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Duch ho vodil poušť a ďábel ho pokoušel.

U Jordánu Pán přijal Janův křest a Otec mu veřejně projevil svou lásku. Božího Syna, který se stal dobrovolným vězněm naší lidské pozemskosti, naplnilo toto vyznání radosti, před kterou se zcela ztrácí všechno pozemské. Duch jej proto odvádí daleko do nitra pouště, kde se v jeho synovské adoraci spojuje nebe se zemí. Pros vroucně Ducha Svatého, abys mohl být svědkem těchto Ježíšových exercicií.

Jestliže ti nyní dovolí následovat Božího Syna do pouště, pak jen proto, abys v tichém a soustředěném pozorování sledoval Ježíšovu modlitbu a nakonec se stal svědkem, že ani ten, který je nejsvětější, nevyhne se zde na zemi ďáblu pokušení. Odejít do nitra blahodárné pouštní samoty znamená zanechat za sebou načas úplně všechno a všechny, abys mohl zůstat zcela sám jen se svým Stvořitelem. Taková poušť je tím pravým místem, odkud pak můžeš poznávat skutečnou hodnotu všech věcí. Zřiči se všeho je smysluplné, aby ses ve stavu láskyplného sebeodevzdání Nejvyššímu vyzbrojil na střet s Nepřítelem podobně jako tvůj Pán.

Ježíš setrvává v tomto nazírání celých čtyřicet dní a čtyřicet nocí. O čem spolu Syn s Otcem rozmlouvají? O tom, co všechno bude třeba podstoupit, aby se mohla na tobě splnit Otcova milosrdná vůle, aby i tebe mohla beze zbytku naplňovat stravující radost z jeho božské lásky. Děkuj Duchu Svatému za tyto drahocenné chvíle a klaněj se Otcovi i Synu, kteří za tu nejvyšší možnou cenu připravují cestu tvé spásy. Ale i sem však vstupuje ďábel. Není na světě místo tak svaté a tak osamělé, kam by se ve své smělosti neodvážil. Co zde hledá? Přistupuje k Pánu, aby jej pokoušel! Dovedně při tom využívá každé slabosti, i únavy těla, které zemdlelo dlouhým odříkáním. Nic tak ďábla nedráždí jako pohled na duši zcela naplněnou Boží radostí. Pokouší se stále znovu a znovu dokázat i sám sobě, že on může nabídnout něco víc než Bůh, a proto ho právě nejvíce provokují ti, kteří se i bez jeho darů tak bezvýhradně radují v Bohu a z Boha. Nediv se proto, že se k tobě snaží proniknout, aby tě rušil i v těch nejsvětějších a nejznešenějších okamžicích.

I ve stavu hlubokého duchovního pohroužení počítej s tím, že přijdou chvíle zkoušky. Na nabídkách, které dnes Zlý učiní tvému Pánu, můžeš poznat jeho záměry i jeho lstivou taktiku. Jeho závistivé nepřátelství není zaměřeno jen proti tobě, ale především a v první řadě proti samému Bohu. Snahou Pokušitele

je zvrátit řád stanovený Bohem. Kdykoliv mu dáš za pravdu, poskytneš mu tím příležitost, aby se vysmíval Bohu. Přistupuje k tobě, jako by byl tvým přítelem, kterému na tvém prospěchu záleží dokonce víc než Bohu. Chce tě přitom vlákat do situace, aby sis z nejvyššího a nejsvětějšího Pána učinil jen služebníka své žádostivosti a své pýchy. Neostýchá se opřít svou lež dokonce o Boží slovo. Rád by tě naučil, aby sis slova Písma tak jako on začal vykládat po svém. To je široká a svůdná cesta, jak přejít krok za krokem od respektování Boží vůle k holdování vlastní libovůli.

To jsou ovšem jen první kroky. Svůdce ve skutečnosti míří mnohem dále, až k neskrývané a rouhavé modloslužbě, která mu teprve přináší vytouženou satisfakci: za jediný úkon klanění nabízí všemnu moc a slávu. Aby tě oslnil, představuje se jako její jediný vlastník a svrchovaný správce: *Mně je dána, a komu chci, tomu ji dám.*

Ptáš se, jak si to všechno přivlastnil? Je to dílo těch, kteří mu uvěřili a nyní jej ctí a poslouchají. Právem jej proto Pán nazve *vládcem tohoto světa*⁽¹⁾. Skrze své věrné si Zlý stále buduje na tomto světě své království: *pekelný drak dal šelmě sílu, trůn a velkou moc, takže se celá země dívá po šelmě s úžasem, klaní se jí a říká: Kdo se jí vyrovná?*⁽²⁾

Zdá se ti, že Ježíš vítězí nad nepřítelem bez obtíží a přesvědčivě? To byl dnes teprve první ďáblův pokus. Boží a tvůj nepřítel se nedá jen tak odbýt. V danou chvíli bude svůj útok opakovat. Přijde za Ježíšem po třech letech s novým, mnohem těžším pokušením. Při tom zápasu bude Pánu *stékat pot jako krupěje krve*⁽³⁾. Čím je kdo milejší Bohu, tím více se stává cílem ďáblůvých sveřepých útoků: *Satan si vás vyžádal, aby vás třbil jako pšenici.*⁽⁴⁾ Z Božího dopuštění je schopen připravit ti velmi trpké chvíle.

Komu tedy z těch dvou vzdáš božskou počtu? *Pokloň se Hospodinu, svému Bohu*, a děkuj mu, že ti dává poznat pravou tvář Vraha, jehož *závistí vešla do světa smrt, a kdo patří k němu, zakusí ji*⁽⁵⁾. Pamatuj si, že dokud jsi na tomto světě, nikdy nemáš vyhráno. *Ještě jsi v boji s hříchem nekladl odpor až do krve.*⁽⁶⁾ Ale neztrácej důvěru. Právě tehdy budou platit ona slova Písma, která ďábel jen zrádně překrucoval: *Pán je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají: svým andělům přikáže, aby tě chránili, po zmiří a hadu budeš šlapat. Vyslyší tě, když ho budeš vzývat, zachrání tě a oslaví.*⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 14,30; ⁽²⁾ srov. Zj 13,2-4;

⁽³⁾ Lk 22,44; ⁽⁴⁾ Lk 22,31; ⁽⁵⁾ Mdr 2,24;

⁽⁶⁾ srov. Žid 12,4; ⁽⁷⁾ srov. resp. žalm 91

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 26,4-10

Mojžíš řekl lidu: „Kněz vezme z tvé ruky koš a položí ho před oltář Hospodina, tvého Boha. Ujmeš se slova a vyznáš před Hospodinem, svým Bohem: ‚Můj prarotec byl potulným Aramejcem, sestoupil do Egypta a přebýval tam v malém počtu osob jako přistěhovalec. Ale stal se tam národem velkým, mocným a početným. Egypťané však nás týrali, sužovali a podrobili tvrdému otroctví. Tehdy jsme křičeli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin slyšel náš hlas, viděl naši bídu, lopotu a útlak. Hospodin nás vyvedl z Egypta mocnou rukou, napřaženým ramenem, šířil velký strach a působil znamení a divy. Přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zem, zem oplývající mlékem a medem. Nyní hle – přináším prvotiny plodů půdy, kterou jsi mi dal, Hospodine!‘ Položíš koš před Hospodinem, svým Bohem, a pokloníš se Hospodinu, svému Bohu.“

2. čtení – Řím 10,8-13

Co říká Písmo? „Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci“; to je slovo víry, kterou hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse. Písmo přece říká: „Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.“ Není totiž žádný rozdíl mezi židem a pohanem; všichni přece mají jednoho a téhož Pána a ten je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají. Vždyť „každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen“.

Evangelium – Lk 4,1-13

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha Svatého. Duch ho vodil poušť čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl, a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk.‘“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všemnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!‘“

Pokračování na str. 8

Svatý František obrací heretiky (5)

PRVNÍ ÚSPĚCHY - POKRAČOVÁNÍ

Ve čtvrtek o Božím Těle (25. května) Pán Ježíš, který zahrnuje více než mateřskou láskou ty, kteří zapomínají na sebe, aby sloužili Jemu, odměnil svého horlivého sluhu neobyčejnými milostmi. Když světec za svítání přišel do kostela a pohroužil se do rozjímání před Nejsvětější svátostí, jeho duše byla náhle zaplavena takovým proudem milostí, že málem padl na zem, a zvolal: „Zadrž, Pane, proudy své milosti a vzdal se ode mne, protože nejsem schopen unést tolik útěchy.“ To jsou vlastní slova světce, která zapsal do svého památníku, kam si zapisoval zvláštní milosti, které obdržel. Zápis začínal slovy: „Pán navštívil svého sluhu“ a dojem, jaký to vyvolalo, byl tak silný, že celý den vyhlížel jako seraf obklopený aureolou. Jeho tvář planula ohněm, zvláště po čas kázání, kdy mluvil o pravdách spásy.

Tyto nebeské útěchy přišly v pravou chvíli, protože apoštol začínal váhat, zda se má do Chablais vrátit. Obrátil se o radu k senátoru Favremu a ten ho rozhodně vyzval, aby neodstupoval od svého plánu. „Ty jsi jediný, kdo plně drží se mnou,“ řekl František. „Někteří si myslí, že pracujeme na vlastní pěst, a někteří dokonce říkají, že postupujeme proti vůli knížete. Jedno jeho výmluvné slovo by bylo velmi významné, zatímco jeho mlčení utvrzuje heretiky v jejich zatvrzelosti.“

Kníže však byl příliš zaměstnán válkou s Jindřichem IV. a ani nevzpomněl na misionáře, kterého poslal do Chablais, a František se musel žít na vlastní útraty a z toho, co mu tajně bez vědomí otce poslala matka.

Knížecí úředníci s výjimkou barona d'Hermance a Klaudia Marina byli k záležitosti zcela lhostejní. Obyvatelé provincie

měli obavy z návratu heretiků z Ženevy a z Bernu a odmítali přijmout katolickou víru. Když nenacházel František oporu v lidech, s tím větší důvěrou se obrátil na tu, která po všechny věky drtila hlavu pekelné moci. Vykonal pouť na horu Voiron, aby se tam modlil na troskách poustevny, kterou kdysi postavil de Langin ke cti Navštívení Panny Marie a kterou bernští zbourali.

Přišel tam časně ráno 2. července a tu ho obstoupili heretici a zahrnovali ho nadávkami. Byli by ho nakonec asi ubili, kdyby se nezachránil útekem. Těžko pochopit, jak mohl uniknout té přesile, on sám to připisoval zázraku a tvrdil, že by nikdy neunikl smrti, kdyby ho zvláštním způsobem nezachránila Nejsvětější Panna, a dodal s obvyklou pokorou, že nebyl hoden položit život ve službách Božího Syna a jeho Neposkvrněné Matky.

Když se vrátil do Thononu, dověděl se, že jeden z katolíků smrtelně onemocněl. Protože tušil, že bude třeba zanést nemocnému viaticum, poručil zhotovit malou pozlacenou skříňku se stříbrným řetízkem. Kdykoliv pak měl odnést Nejsvětější svátost, vždy používal tuto schránku. Zahalil se do pláště a šel k domu nemocného s vážnou

tváří, v důstojném postoji a nikoho nezdravil, celý ponořený v klanění svému Bohu a Spasiteli, kterého mohl nést na své hrudi. Svátý žár, kterým planulo jeho srdce, odrážel se na jeho tváři a někdy s obtíží zadržoval slzy: „Můj Spasiteli,“ říkal, „kdy se konečně ujmeš vlády nad svými nepřáteli?“ Láska mu vkládala do úst slova, která často opakoval v různých podobných okolnostech. „Můj Miláček je můj, spočívá v mém lůně. Vrabec si nachází příbytek a hrdlička hnízdo pro svá mláďata. Ó Královno nebeská, nejčistší Hrdličko, co přimělo tvého Syna, že si vybral mou hrud' za místo svého odpočinku?“ Velkou bolest mu působilo, že musel Svátost božské lásky ukrývat před lidmi. Aby Pánu Ježíši alespoň částečně vynahradil veřejnou úctu, která je mu odmítnuta, řekl svým věrným, že když ho uvidí zahaleného v plášti, jak nikoho nezdraví, bude to znamení, že nese Boží Majestát. Ať všeho nechají a jdou z dálky za ním, aby nebudili pozornost heretiků. Skutečně to tak dělali a šli za Františkem do domu nemocného a tam teprve dali průchod svým citům. Jednou prokurátor Klaudius Marin na to zapomněl, a když potkal misionáře nesoucího viati-

Sv. František Saleský

kum, přistoupil k němu a chtěl s ním mluvit o vážných záležitostech. „Nesu Krále králů a Pána pánů,“ řekl světec ztišeným hlasem s hlubokou zbožností. „O těch záležitostech budeme mluvit později, teď se ode mne, prosím tě, vzdal, aby to nevypadalo, jako že mě doprovází.“

Od doby jeho pouti na horu Voiron Pán zvláštním způsobem žehnal jeho práci. Protestanti začali ve větším počtu navštěvovat jeho kázání. O svátku svatého Alexeje (17. července) někteří z nich byli silně vzrušeni jeho kázáním a projevíli ochotu k obrácení. Jak napsal v dopise otci Kanisiovi, zatím přicházeli kalvinisté spíše ze zvědavosti. „Přesto za těch devět měsíců přišlo osm duší a z Boží milosti se pokorily před Pánem.“

Žně začínaly dozrávat, proto se obrátil na biskupa, aby mu poslal dělníky. 1. srpna, na svátek svatého Petra v okovech, se dal s velkou horlivostí do práce. Kromě kázání v kostele svatého Hippolyta a rozhovorů s obráčenými navštěvoval nemocné, rozdával hojné almužny a obcházel okolní vesnice. Zašel až do Douvaine, kde bydlel jeho příbuzný Michal de Fosar, i když protestant, nicméně rodinný přítel. Docházel i do vsi Veigy a do farnosti Corsier, kde byl farářem. Nedbal na vedra a pot, na bezesné noci, na pohrdání a odpor.

Nejednou ho na cestě překvapila noc. Jednoho večera

Mystická modlitba sv. Františka Saleského

Ježíšovy nářky

Nazýváš mě Mistrem, ale nenasloucháš mi.
Nazýváš mě Světlem, ale nevidíš mě.
Nazýváš mě Cestou, ale nejdeš po ní.
Nazýváš mě Životem, ale nežádáš o něj.
Nazýváš mě Moudrostí, ale nenásleduješ mě.
Nazýváš mě Krásou, ale nemiluješ mě.
Nazýváš mě věčným, ale netoužíš po mně.
Nazýváš mě bohatým, ale neprosíš mě.
Nazýváš mě milostivým, ale nedůvěřuješ mi.
Nazýváš mě vznešeným, ale nesloužíš mi.
Nazýváš mě mocným, ale nectíš mě.
Nazýváš mě dobrým, ale nepoživáš mě.
Jestliže tě zavrhu, nevyčítej mi to.

Náhrobní nápis v dómě v Lübecku, 17. století

zabloudil s Rolandem v hustém lese a začala temná noc. Dlouho chodili sem a tam, až narazili na nějakou zbořeninu. Poznali, že to byl kostel. Trosky měly tu a tam zbytek střechy, která mohla uchránit před deštěm. Rozhodli se, že zde počkají do rána. Svatý František si sedl na omšelé kameny jako kdysi Jeremiáš na rozvaliny jeruzalémského chrámu a s dojetím se rozpomněl na některé texty Písma svatého odpovídající dané situaci: „Ó svatyně, ať jsi zasvěcena kterémukoliv světcí, velebím v tvých troskách živého Boha po všechny časy i jeho Syna jediného, Ježíše Krista, který pro mne trpěl a dal mi příklad, jak mám trpět pro něho. Odejdi odtud, prudký půlnoční větré, a zaduj větré polední, aby zde rozkvetly květy ctností. Ó Pane, národy se vloupaly do tvého dědictví, znesvětily tvůj svatý příbytek. Požehnej mému úsilí, vylíj svého Ducha na tento nešťastný národ a zapal v něm oheň své lásky. Dej pro své nekonečné milosrdenství, aby povstaly hradby Jeruzaléma, aby ti byla přinášena oběť spravedlnosti a krev Beránka bez vady.“ Nějakou dobu se oddával těmto myšlenkám a pak usnul. Roland ho vzbudil až ráno.

Když se muž Boží vracel domů po dnech plných práce, věnoval část noci modlitbě, studiu a psal polemické traktáty *Kontroverze, De summa Trinitate a Fide Catholica*, které měl Antonín Favre umístit na počátek svého kodexu. Jednoho večera uslyšel halas a křik lidí, kteří se násilím dobývali do jeho domu. Domyslel se, že jsou to vrazi, a skryl se na místě, které pro něho hospodyně připravila. Zločinci vpadli dovnitř, nenašli ho, ačkoliv prohledávali celý dům. Nakonec začali pokřikovat, že je podvodník a čaroděj, který se skryl díky černé magii. Jeden z těch výtržníků prohlášoval pod přísahou, že viděl Františka, jak se účastní s černokněžníky slavení sabatu, a křičel: „Ať

mě pověsí, jestli se na jeho těle nenajdou dábelké znaky! Toho černokněžníka je třeba veřejně spálit!“ František se tomu smál a udělal velké znamení kříže: „To je jediné znamení, které nosím na svém těle, jediné kouzlo, které používám. Tímto znamením usmírují útočníky a zapuzují bouře, které se proti mně zdvihnou. Vyzbrojen tímto znamením ničeho se nebojím.“

Kázal tedy dále s velkým zápalem. V osmnáctou neděli po Svatém Duchu mluvil o skutečné přítomnosti Pána Ježíše v Nejsvětější svátosti a byl ochoten dokázat toto tajemství tak jasně jako slunce ze slov Pána Ježíše i z velkých zázraků, které se již staly. „A vás, kalvinisté, zapřísahám skrze Spasitelovu krev, přijďte si poslechnout důvody katolické církve, aby ni-

OPUŠTĚNÉ KOSTELY

Kdo chce označit Českou republiku za nejateističtější zemi, měl by se ohlédnout, jak to vypadá v Holandsku. Arcibiskup Wim Eijk požaduje přiznání „pravdy o církvích“. V nadcházejících 10 letech bude v zemi nutno zavřít 1000 kostelů, z toho 400 katolických. Podíl katolického obyvatelstva klesne z nynějších 16 % na 10 %. Hlavním problémem církve je hledání řešení, jak se vyhnout finančnímu bankrotu. Bylo nutno redukovat počet církevních institucí. (Pozn. red.: Dědictví modernistického tzv. holandského katechismu, které je patrné v celé západní Evropě a v určité míře i u nás. – Viz zpráva o reholním životě na straně 8.)

DALŠÍ SKANDÁL V CÍRKVI

V jezuitské koleji sv. Kanisia v Berlíně propukl další skandál pohlavního zneužívání mladistvých. Viníky jsou dva jezuité, kteří již v 90. letech dobrovolně opustili řád. Oběti tohoto zneužití původně žádaly o naprostou diskretnost. Nyní však otevřely cesty k soudnímu vyšetřování případu. Ředitel koleje usiluje o plné vyjasnění případu i za cenu, že to poškodí pověst vzdělávací instituce.

SATAN JE SKUTEČNOST

Arcibiskup Carles Chaput z Denveru kritizoval skutečnost, že mnoho církevních představitelů se stydí přiznat existenci satana. Je to tím politováníhodnější, že máme z minulého století tolik zkušeností s masovými zločiny a krutostí, které nesou zřetelné otisky prstů zločinné inteligence ďábla. Ten proniká svou pýchou a mocichtivostí do oblasti vědy, moci a politiky. Je to hlavní původce pýchy a rebelie. Je třeba se obrátit celým srdcem ke Kristu.

Kath-net

kdo neměl právo o vás říct, že popíráte něco, co jste neslyšeli.“

To kázání mělo velký ohlas mezi heretiky a mnoho se jich chystalo k obrácení. „Můj bratře,“ napsal František Favremu, „otevřít se před námi širší a vděčnější pole pro naši misi, málo chybělo, aby pan d'Avully a radní města přišli veřejně na moje kázání, protože byli zvědaví na důvody katolických tajemství. Ale ti, kteří nesměli přijít otevřeně, slyšeli potom moje důvody na skrytém místě.“

Čas od času dostal František srdečné listy od svých přátel, kteří ho povzbuzovali k vytrvalosti, anebo básně na téma různých náboženských otázek. Dával je občanům v Thononu, zvláště panu Prezovi, který je s potěšením předčítal. Prezident Favre mu věnoval svou knihu *Závěry o pravdě*, kde v předmluvě píše: „Od doby, kdys mě obdařil svou přízní, přesvědčil jsem se, že zasluhuješ lásku i těch, kteří nejsou s Tebou spojeni žádným bližším poutem. Neboť kdo by mohl být lhostejný a neobdivoval Tě, nemiloval a neměl úctu k Tvým přednostem, které Ti v tak mladém věku získaly tolik chvály?... Nemluvím zde pouze o Tvém kázání a výmluvnosti, o plodech všestranně připraveného rozumu, nacházím u Tebe ještě vznešenější vlastnosti: moudrost, umírněnost, důslednost a všechny jiné ctnosti privilegované duše, které se v tak vysokém stupni zřídka kdy u někoho objeví ojedinele, natož všechny pospolu. Žádné pomluvy to nemohou zastínit a nemilují je pouze ti, kteří jsou tak nešťastní, že pokládají za svou ctnost nenávidět ctnosti. Budu pokládat za velkou čest, když tato knížka bude v budoucnosti svědkem, že Tě nikdo více nemiloval a nikdo si více necenil Tvého přátelství.“

Pro misionáře to byla slova velké útěchy, a to tím spíše, že právě v tu dobu zemřel baron d'Hermance, srdečný strážce celé misie.

*(Pokračování)
Překlad -lš-*

Jednoho listopadového večera 1882 přišel do Udine mladík v doprovodu svého otce. Odebrali se do kláštera kapucínů, a protože byli očekáváni, brána se před nimi ihned otevřela. Kvardián jim vyšel pozorně vstříc. Jeho pohled se obrátil k šestnáctiletému mládenci, na jeho věk malé postavy, hubenému a bledému. Pohled na něho nebyl příliš povzbuzující, vypadal bázlivě, kráčel těžce, a když promluvil, zajíkal se. Ale jeho pohled byl velmi živý a jeho usměvavá tvář vyvažovala jiné nedostatky. Několik slov, která pronesl, svědčila o jeho pevném rozhodnutí: chce být knězem řádu kapucínů.

Apoštol vysoký 135 cm

Přišel zdaleka, až z Castelnuovo d'Istria, z dnešní Hercegoviny a Černé Hory. Narodil se 12. května 1866 a byl pokřtěn

jako Deodatus (Bohdan). Jeho rodina v důsledku finančních neoprádků zchudla, ale to nemělo žádný vliv na víru a věrnost Mandičů ke katolické církvi. Malý Deodatus byl živé povahy, v jeho žilách proudila dalmatská krev.

Atmosféra v „serafinském“ semináři byla dobrá. Ale zraňuje ho jeho malá postava mezi robustními spolužáky a také jeho vada řeči. Bolestně se také bouří, když se na něho otcové kapucíni dívají příliš soucitným pohledem. Občasné záchvaty špatné nálady ho přimějí k odvážnému boji za ovládnutí vlastní nedůtklivosti, aby přemohl příliš ohnivý temperament a nabyt více trpělivosti a podmaňující sladkosti. Od prvního svatého přijímání pokládá Eucharistii za nezbytnou součást svého boje proti vlastním nedostatkům.

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ

Sv. Leopold Mandič

Zasvětil se Bohu jako řeholník s tím záměrem, že bude usilovat o jednotu odloučených bratří Východu s katolickou církví. Ta myšlenka se u něho zrodila již v raném mládí. V jeho rodišti se scházely nejrůznější rasy a náboženství. V náboženské pluralitě zaujímá katolická církev diskrétní místo, a její vliv nestačil k tomu, aby zabránil žádostivosti po luxusu i nezřízené senzualitě. Pohled na tuto mravní bídu Deodata velmi zraňoval. Postupem doby mu Bůh dával lépe poznat, jak těmto vykořeněným populacím schází pravá víra. V srdci se zrodilo přání, které za přispění milosti dozrálo v pevné rozhodnutí: přispět ke spáse duší zanechaných sobě samým, přivést je do katolické církve. Jeho horizont se rozšířil k východním církvím odloučeným od jediného Kristova ovčince. Malý Mandič bude apoštolem.

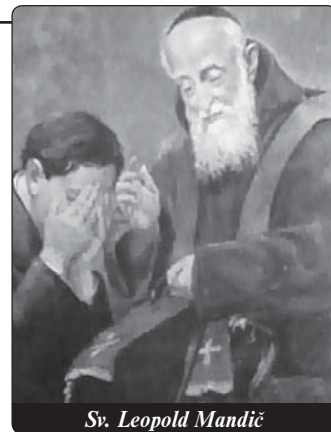
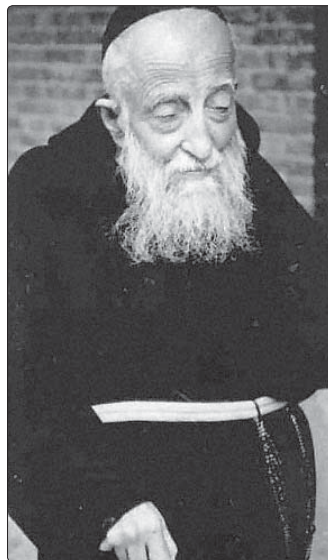
Seminář

Jeho pobyt v Udine trvá otva 18 měsíců. Je přijat do noviciátu v Bassano del Grappa a 20. dubna přijímá hábit a jméno bratr Leopold. Po noviciátu následuje studium filosofie v Padově, pak teologie v Benátkách a 20. září 1890 přijímá kněžské svěcení. Zesiluje jeho touha odjet co nejdříve do misii. Ale jeho zdraví je vyčerpáno studijním úsilím, a je proto poslán postupně na různá místa, aby znovu nabyl sil. Je to pro něho velké zklamání, ale přijímá je v duchu víry s úmyslem řídit svůj život nikoliv podle osobních aspirací, ale v duchu poslušnosti. Zdokonaluje své vědomosti a znalost východních jazyků, nové řečtiny, chorvatštiny a srbštiny. Zabývá se také manuální prací při opravě domů, kde pobývá.

V roce 1897 je jmenován převorem kláštera kapucínů v Zaru. To ho potěší, protože Zaru ho přibližuje k Východu. Ihned

po aklimatizaci zahajuje apoštolát. Jakmile je oznámen příjezd lodi, běží do přístavu, aby přivítal příchozí a seznámil se s nimi. Záminka je prostá: Každý cizinec, který se vylodí, je rád, když vidí nějakého přítele, který mu poskytne užitečné informace a je mu nezbytným průvodcem, pokud je to třeba. Cestou se mluví o tom a onom. Otec se informuje o zemi původu, o jeho přátelích, povolání, rodině, náboženství. A když se mu to zdá vhodné, dotkne se delikátně a diskrétně tématu, který mu leží na srdci: poznání pravého náboženství, přilnutí ke katolické víře. Semeno je zaseto. Vzejde, až Pán dá.

Tento diskrétní apoštolát začne přinášet plody, ale po dvou letech pošlou představení P. Leopolda do Thiene, kde je kapucínům svěřena péče o svatyni Panny Marie. Vědomí, že nastupuje do služeb Panny Marie, mírní jeho lítost, že opouští Zaru. Léta plynou. V roce 1906 nové přemístění, otec se vrací do Padovy. Tam zůstane takřka do konce svého života. V roce 1922 odjíždí do Fiume, kde zpovídá Slované, ale jeho odjezd vyvolá v Padově takové pozdvižení, že biskup intervnuje u provinciála kapucínů. Pater Leopold je povolán zpět: „Svatý Antonín

Sv. Leopold Mandič

tě zřejmě chce mít u sebe,“ píše mu představený.

To, co chce Bůh, jak chce Bůh

Tyto různé události, zvláště postupná přemístění z kláštera do kláštera, jako by popíraly záměry z dob mládí: apoštolát u východních církví asi není to, k čemu ho Bůh volá. P. Leopold je nicméně přesvědčen, že je to jeho zvláštní poslání. Po jeho smrti byl nalezen obrázek Panny Marie, na který napsal v roce 1937: „Slavnostní připomínka na událost z roku 1887. Letos je padesáté výročí výzvy, kterou jsem poprvé slyšel jako Boží volání, které mě žádalo, abych se modlil a podporoval návrat východních odloučených k jednotě s katolickou církví.“ S vědomím svého zpovědníka se zavázal slibem, že bude tuto misii vykonávat u východních církví. Často tento slib obnovoval a napsal ještě několik měsíců před smrtí: „Nezůstává mi před Bohem žádná pochybnost, že jsem byl vyvolen pro spásu východního lidu, to znamená východních odloučených. Proto musím složit účty před Boží dobrotou našeho Pána Ježíše Krista, který mě ráčil vyvolit, aby se skrze mou službu konečně uskutečnil božský slib: Bude jen jedno stádo a jeden Pastýř.“ Je zapotřebí mnoha let, aby P. Leopold pochopil zvláštnost svého poslání. Ale nebudou to jeho osobní názory, které mu dovolí tento objev. Je natolik člověkem víry, aby byl přesvědčen, že Boží záměr se uskuteční skrze poslušnost. Prostředky, které si Bůh zvolí, poznává postupně z hlasu svých představených. Ostatně ví, že uplatňování po-

Duchovní půst

Tělesný půst musí provázet neméně významný půst duchovní. Praktikovat duchovní půst znamená:

1. Přemáhat se, abychom mohli dávat dobrý příklad.

„Lidé, kteří vedou příkladný život, oslavují Boha, i když mlčí, neboť vedou druhé k tomu, aby chválili Boha.

Jazyk, který nemluví nic špatného, stává se obětím darem. Ruka, která nedělá ni špatného, je jako zápalná oběť.

Ale k tomu je třeba připojit skutky: Ústa ať vyslovují požehnaní, ruka dává almužny. Přinášejme Bohu prvotiny všech našich údu. Taková oběť se líbí Bohu.“ (sv. Jan Zlatoústý)

2. Potlačovat trojí chtivost:

- hněv (chtivost po moci),
- lakotu (chtivost majetku),
- smyslnost (sexuální žádostivost).

Své pudy nemůžeme vyhladit, ale musíme je držet na uzdě. Chceme-li rozvíjet ctnosti, musíme těmto neřestem odporovat.

3. Duchovně se postíme také tehdy,

- když mlčíme,
- když se neutápíme ve starostech,
- když se pokořujeme,
- když držíme na uzdě své smysly,
- když nejsme závistiví,
- když nejsme lakomí.

„Půst je pevná věž proti nepříteli, jistý hrad proti satanovým střelám. Naši předkové posilovali postem své ctnosti a žili svůj každodenní život jako andělé. Odumírali na zemi pozemským přáním a svou duší žili již v nebi.“ (svatý Jeroným)

„Neomezuj svůj půst jen na pokrmy. Pravý půst je v přemáhání zlých sklonů a chyb. Každou vášň, která narušuje duchovní pohodu srdce, můžeme označit za druh opilství. Zdrženlivost se má týkat všeho, co naklání srdce ke zlému.

Pán Ježíš se nám zjevuje jako dokonalá zdrženlivost. Kéž nás posiluje v těchto duchovních cvičeních, abychom získali neotřesitelnou pevnost, která nás přivede k slavnému dni, kdy obdržíme korunu vítězství.“ (sv. Basil)

Podle Dienst am Glauben 2006

slušnosti je účinnější než jakékoliv kázání. Aby povzbudil sám sebe, pořídil si kopii slavného listu svatého Ignáce o této ctnosti a uchovává ji stále u sebe. Bude to apoštolát smíření východních odloučených církví skrze modlitbu a oběť, jako Terezička z Lisieux byla prohlášena patronkou misii, ačkoliv nikdy neopustila svůj klášter. Osvícen touto vírou napsal na lístek: „Pamatuj, že s čím větší svatostí plníš své povinnosti, tím účinnější bude tvoje spolupráce na spáse východních národů.“ To je doporučení, které platí pro každého křesťana.

P. Leopold je přesvědčen, že jednoho dne dojde k návratu odloučených. Napsal svému duchovnímu vůdci: „Když my kněží slavíme svatá tajemství s tímto úmyslem, sám Kristus prosí za naše odloučené bratry. Na druhé straně víme o účinnosti této Kristovy modlitby, která je vždy vyslyšena.“ Našel další záruku tohoto návratu v hluboké úctě východních křesťanů k Panně Marii. Tak dobrá Matka je nemůže opustit. P. Mandič napsal: „Blažená Panno, věřím, že máš tu největší starostlivost o východní odloučené. Toužím z celého srdce spolupracovat s tvým mateřským citem.“ Všichni věřící jsou povoláni, aby se spojili v oběti mše svaté a prosili Nejsvětější Pannu za znovusjednocení křesťanů.

Zde je místo tvé misie

Jeden jeho spolubratr připomněl P. Leopoldovi, že dříve mluvil bez ustání o tom, že půjde do východních zemí, a teď už o tom vůbec nemluví. On odpověděl: „Přesně tak. Před časem jsem podával svaté přijímání jedné významné osobě. Po důkuvzdání přišla ke mně a sdělila mi tento pokyn: »Otče, Ježíš mi uložil, abych vám řekla toto: Tvůj Východ je každá duše, která zde přijde ke zpovědi,« takže vidíš, příteli, Pán mě chce mít zde a ne v misiích.“ Jindy se svěřil jednomu spolubratru: „Protože Bůh mi nedal dar slova, abych mohl kázat, chci se zasvětit tomu, že

mu budu přivádět duše zpět skrze svátost pokání.“

Už od počátku své kněžské služby se věnoval P. Leopold zpovídání. Ale v Padově to byly davy, které ho obléhaly. Tento apoštolát odpovídá jeho touze z dětství. Když mu bylo osm let, potrestal kněz jeho sestru tím, že ji nechal klečat uprostřed kostela. Řekl později: „Byl jsem tím velice zarmoucený a pomyslel jsem si: Proč tak tvrdě jednáš s dítětem pro takovou maličkost? Až budu velký, stanu se knězem, budu zpovědníkem a budu s hříšníky jednat s dobrotou a milo-

srdenstvím.“ Tato jeho touha se naplnila v Padově.

Vězeň zpovědnice

Tato svátostná služba byla pro něho tvrdým pokáním. Vykonával ji v malém pokojíku bez větrání a bez okna, v létě pec, v zimě lednička. Byl tam zavřen deset až patnáct hodin denně. „Jak to děláš, že vydržíš tak dlouho ve zpovědnici?“ zeptal se ho jeden spolubratr. „Je to můj život, chápeš?“ řekl s úsměvem. Láska k duším ho učinila dobrovolným vězňem zpovědnice, protože umřít ve stavu smrtelného

hříchu bez pokání znamená jít ihned do pekla, „do věčného ohně“ (KKC 1033, 1035).

Aby zajistil nesmírné dobrodiní Božího odpuštění těm, kteří se na něho obracejí, byl pro všechny jako otevřený, usměvavý, mírný a rozumný duchovní rádce, chápající a trpělivý. Zkušenost ho naučila, jak je důležité vyvolat u kajicníka pohodu a dodat mu důvěry. Jeden z nich přiznal: „Nezpovídal jsem se dlouhé roky. Konečně jsem se rozhodl a vyhledal jsem P. Leopolda. Byl jsem velmi neklidný a rozpačitý. Sotva jsem vstoupil, on povstal, oslovil mě vesele, jako bych byl jeho dávný přítel. Ve svém zmatku jsem si sedl na jeho židli...

On si beze slova klekl na zem a vyslechl moji zpověď. Tu jsem si uvědomil, co jsem provedl, a chtěl jsem se omluvit. On se však usmíval a řekl: »Nic, nic, jdi v pokoji.« Toto jeho jednání se mi hluboce vtisklo do paměti. Úplně si mě získal.“

Během zimy 1941 se vystupňovaly bolesti žaludku, kterými P. Leopold trpěl. Musel na lůžko. 30. července 1942 jako obvykle brzy ráno vstal a hodinu se modlil v kapli ošetřovny. O půl sedmé si oblékl liturgická paramenta, ale přepadla ho velká nevolnost a omdlel. Když se probral, přijal poslední pomazání a opakoval poslední modlitby, které mu převor předříkával. Při slovech modlitby Zdrávas Královno – Ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria, odešla jeho duše do nebe, kde ho s radostí přijal celý nebeský dvůr.

P. Leopold byl prohlášen blahoslaveným 2. května 1976 a svatořečil ho Jan Pavel II. 16. října 1983. Kéž nám z nebe pomáhá, abychom často přijímali svátost smíření v duchu slov listu k Židům: „Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost, kdykoliv potřebujeme pomoci“ (4,16). Svěřme jeho přimluvě svatého Josefa sebe a všechny, kteří jsou nám drazí, živé i zesnulé. ■

Mystický význam čísla 40

Když Hospodinův hněv vzplanul proti hříšnému lidstvu a on litoval, že stvořil člověka, padal déšť čtyřicet dní a čtyřicet nocí a zahubil všechny kromě jedné rodiny. Pomysleme také na 40 let, která musel izraelský národ strávit putováním na poušti jako trest za svou nevděčnost. Naslouchejme Pánu, který nařídil proroku Ezechielovi, aby ležel čtyřicet dní na pravém boku a naznačil tak trvání království, které mělo následovat po zkáze Jeruzaléma.

Dva lidé Starého zákona měli poslání představit vlastní osobou Boží zjevení: Mojžíš, který představuje zákon, a Eliáš, který symbolizuje proroctví. Oba se přibližují k Bohu, jeden na hoře Sinaj a druhý na hoře Horeb, ale jeden i druhý se nemohou přiblížit k božství, dokud se neočistí čtyřicetidenním postem.

Vzhledem k těmto velkým starozákonním událostem pochopíme, proč Boží Syn, který se vtělil pro spásu lidí, podrobil své božské tělo čtyřicetidennímu postu.

Čtyřicetidenní půst se nám tak jeví s majestátní přísností jako účinný prostředek, abychom usmířili Boží hněv a očistili své duše. Pozvedněme proto své myšlenky nad přísný horizont, který nás obklopuje, a spatříme, jak

všechny křesťanské národy světa obětují v těchto dnech hněvem rozhořčenému Pánu toto nesmírné čtyřicetidenní odčinění. Živme přitom svou nadějí, že jako za dnů proroka Jonáše i on prokáže svému nevděčnému lidu milosrdenství.

Církev spatřuje pod tímto symbolem během postní doby své děti jako velké vojsko, které ve dne v noci bojuje proti Božímu nepříteli. Abychom obdrželi ono znovuzrození, které nás činí hodnými nalézt v plnosti svatou radost z velikonočního Aleluja, musíme triumfovat nad našimi nepřáteli: tělem, světem a ďáblem. Spolu se Spasitelem, který bojuje na hoře proti trojímu pokušení téhož Satana, musíme být vyzbrojeni a neustále bdít. Rozjímáme v tuto dobu slova žalmu 91: Říkám Hospodinu: „Ty jsi mé útočiště, můj hrad, v nějž doufám.“ Vysvobodí tě z osidel lovce, ze zhoubného moru. Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly najdeš ochranu. Můžeme počítat s ochranou andělů, kterým dal příkaz, aby nás chránili na všech našich cestách.

Vracejme se často k těmto pocitům, které nás mají povzbuzovat ve vytrvalém svatém boji jako příslušníky křesťanského vojska.

L'anno liturgico, Alba

Svět neproměnila věda, ale láska. Ze světa vědy vstoupilo do dějin velice málo lidí. Ale nesmrtelnými se mohou stát všichni, kteří se zsvětíli konání dobra. Pro ně je smrt vstupem do nové etapy, proměnou pro vyšší výstup.

— ✠ —

Miluj pravdu. Bud' takový, jaký jsi, nic nepředstírej, neměj strach ani lidské ohledy. A kdyby ti pravda přinesla těžkosti, přijmi je. Kdyby ti přinesla utrpení, snes je. A kdybys pro pravdu musel obětovat život, přines i tuto obět.

Sv. Josef Moscati

— ✠ —

Pane Ježíši Kriste, tys byl chudý... Ty znáš lidskou nouzi, ty zůstáváš se mnou, i když žádný člověk není se mnou, ty na mne nezapomínáš a hledáš mě...

Dietrich Bonhoeffer

KARDINÁL RODÉ O KRIZI ŘEHOLNÍHO ŽIVOTA NA ZÁPADĚ

Řeholní řády v západním světě potřebují rychlou změnu mentality. Ocitly se v hluboké krizi, způsobené přijetím světské mentality, píše kard. Rodé, prefekt Kongregace pro zasvěcený život, ve vatikánském deníku *L'Osservatore Romano* 4. února 2010). Podle jeho názoru upadli dnešní řeholníci do těžké krize, kterou trpí společnost v jejich zemích. „Vyschly prameny, které po staletí oživovaly zasvěcený a misijní život církve. Sekularizovaná kultura,“ tvrdí kardinál Rodé, „pronikla rovněž do mysli i srdcí mnoha řeholníků, kteří ji zaměnili za otevřenost pro pokrok a sblížení se soudobým světem, což se projevuje následováním bez odříkání, modlitbou bez setkání, bratrským životem bez společenství, poslušností bez důvěry, charitou bez transcendence“. Prefekt zmíněné kongregace připomněl, že 20. století bylo pro řeholní řády dobou dynamického rozvoje, který se nečekaně skončil koncilem. Pokoncilní období bylo sice bohaté na experimenty, ale chyběly pevné a přesvědčivé vize. Důsledkem toho byla katastrofální krize povolání. Dnes je zasvěcených osob téměř milion, avšak na západě jsou to především starci. Věkový průměr překročil 60 let a v některých řádech je dokonce 70 až 80 let. Vede to k ukončování jejich prospěšného působení a k odumírání celých řádů. Problémem je rovněž život nových povolání ve stárnoucích řádech.

Kardinál Rodé uzavírá článek konstatováním, že řeholní řády musí nynější krizi interpretovat jako opravdové znamení času a rychle změnit mentalitu, vrátit se k charismatům svých zakladatelů a stát se alternativou dnes převládající mentality. Zvláštní pozornost je třeba věnovat formaci nových povolání, jejichž nositelé přicházejí do noviciátů obtíženi soudobou mentalitou. Pokud je tedy řeholní formace nedokáže přesvědčit, končí kardinál Rodé, budeme formovat lidi bez nadšení, řeholníky unavené, frustrované a zoufající, kteří dříve či později řád opustí, aniž by sami věděli proč.

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Potom ho ďábel zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: ‚Svým andělům vydá o tobě příkaz, aby tě ochránili, a ponosou tě na rukou, abys nenarazil nohou o kámen.‘“ Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!‘“ Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

O KROK DÁLE

Dosud mohli anglikánští duchovní homosexuální svazky jen dočasně požehnat. Biskup Shaw z Bostonu však pokročil dále a povolil ve své diecézi „církevní“ sňatek osob stejného pohlaví. Je prý na čase, abychom poskytli gayům a lesbičkám stejná práva na svatost jako heterosexuálním párům. Toto jeho povolení dále prohlubuje rozpory v anglikánské církvi.

Kath-net

Ve středu udílením svátostiny popelce začíná doba svatopostní: doba milosti a spásy, která nás všechny zve, abychom se obrátili a dali na cestu praktického pokání, intenzivnější modlitby, postu a almužny. Jaký smy-

sl má pro nás křesťany zbavit se nějaké věci? Je to samo o sobě dobré, protože to podporuje naši zdrženlivost. Písmo svaté a křesťanská tradice nás učí, že půst je velká pomoc, jak se vyvarovat hříchu, a prostředek, jak získat Pánovo přátelství. Boží slovo nás často vyzývá k postu. Pán Ježíš nám dal příklad, když se čtyřicet dní postil na poušti a odrazil pokušení ďábla, který mu nabízel pokrm. Půst praktičtěji již první křesťanské společenství, takže církevní Otcové jednohlasně mluví o „síle postu schopného zkrotit hřích, potlačit touhu ‚starého‘ Adama a otevřít srdce cestě k Bohu“. V dnešních dnech však postní praxe namnoze ztratila své místo v asketické, mystické a duchovní praxi. V některých místech dokonce zcela vymizela. Na druhé straně se půst pro lidi tohoto světa stal terapeutickým prostředkem užitečným pro vlastní tělo jako zdroj zdraví. Půst by se měl vrátit mezi křesťany jako duchovní terapie k vyléčení všeho toho, co nám brání podřídit se věrně Boží vůli.

Půst nám pomáhá, abychom nežili sami pro sebe, ale pro toho, který nás miloval a vydal sám sebe za nás a za naše bratry.

Postní doba nám nabízí možnost obnovit tento autentický význam staré křesťanské praxe, která nám nepochybně pomáhá umrtvovat náš egoismus a zpřetrhat pozemská pouta, která nás oddělují od Boha, kontrolovat

nezřízené tužby a být více otevřeni Boží milosti.

Půst přispívá k posílení našeho obrácení k Pánu, abychom se mu odevzdali a otevřeli svá srdce pro lásku k Bohu i k bližnímu, prvním to přikázání Nového zákona a podstatě celého evangelia.

Půst nám pomáhá růst v důvěrném spojení s Pánem. Svátý Augustin ve svém krátkém traktátu *O užitečnosti postu* píše: „Ukládám si tím jistě trest, ale protože On mi odpouští, trestám sám sebe, aby mi pomohl zalíbit se jeho očím. Mé tělo tak méně zatěžuje mého ducha... Ten, kdo to pochopí, může si sám ověřit, jak užitečný je půst.“

Dobrovolné zřeknutí se tělesného pokrmu nás disponuje k naslouchání Božskému Mistru, abychom se sytili jeho slovem spásy. Postem a vytrvalou a hojnou modlitbou v postní době Pán sytí plně hluboké tužby našeho srdce: žízeň a hlad po Bohu.

Dobrovolná praxe postu nám dovolí zakusit něco ze smutné situace těch našich bratří, kteří jsou nuceni postit se v důsledku nespravedlivého rozdělení pozemských statků a nedostatku

Doba svatopostní

solidarity vyspělých států. Asketickou praxí postu se máme sklonit spolu s dobrým Samaritánem k bratřím, kteří trpí hladem, a podělit se s nimi o svá dobra. Nejen o ta nadbytečná, ale i o ta, která pokládáme za nezbytná. Jestliže totiž láska nás nevede k tomu, abychom nějakým způsobem trpěli, je to láska ubohá. Tak ukážeme, že naši trpící bratři nám nejsou cizí, ale někým, kdo patří k nám a je nám drahý.

V křesťanském starověku se plod postu věnoval chudým. Musíme tuto kající praxi prvotní církve znovu objevit i v podmínkách, kdy se blahobytné země ocitají v ekonomické krizi. K postní praxi tedy patří nerozdílně modlitba, naslouchání Božím slovům, umrtvování, oběti a almužna, kterou je možno rozhojnit dobrovolným postem a věnovat pak chudým to, co bylo možné vyzískat jako ovoce postu.

Kež nám svatá Panna pomáhá a provází nás na postní cestě, abychom se zbavili otroctví hříchu a urychlili naše obrácení k Pánu. To učiní postní doba plodnou a svatou.

Překlad -lš-

ALI AGCA NA SVOBODĚ

Vrah a atentáčník byl propuštěn z tureckého vězení. Prohlásil, že chce navštívit hrob Jana Pavla II. Dal se slyšet, že ví podrobnosti o únosu 15leté vatikánské občanky Emanuely Orlandi, ke kterému došlo v roce 1983. Měla prý posloužit jako nátlak na Vatikán, aby byl propuštěn. Prý ji unesla „mocná organizace“ a je dosud naživu. Jiná svědkyně však tvrdí, že byla usmrčena a vhozena do stroje na výrobu betonu. *Kath-net*

ATENTÁTNÍK CHCE PSÁT BESTSELLER

Ali Agca, atentáčník, který postřelil Jana Pavla II., chce po svém propuštění z vězení napsat „dokonalé evangelium, které Vatikán nikdy nepochopil“. Navázal v té věci spolupráci s Danem Brownem, kterého pokládá za „znalce Vatikánu“. Za své dílo a životopis chce požadovat obnos 3,5 mil. €. *(KNA)*

POSTOJ PRAVOSLAVNÉ CÍRKVE

Arcibiskup Hilarion v rozhovoru pro *Der Spiegel* zdůraznil, že pravoslavná církev s veškerou rozhodností odmítá jmenování žen na biskupský úřad. Ženy nemohou být v žádném případě nástupci apoštolů. Patriarcha se s žádnou takovou biskupkou nemůže setkat. Arcibiskup také zdůraznil, že protestantské církve nejsou církvemi, ale pouhým společenstvím křesťanů. Kritizoval postoj protestantů k homosexuálním svazkům a potratům.

ODMÍTNUTÝ ZÁKON

Senátoři amerického státu New Jersey odmítli zákonné zavedení sňatků osob stejného pohlaví. Senát zdůraznil pravý význam řádného manželství jako základu obecného blaha. Podobně postupovaly i státy New York a Maine. Biskupská konference USA uvítala tyto slibné kroky. Tato rozhodnutí nepopírají základní lidská práva, nýbrž naopak je posilují, zvláště pokud jde o práva a zájmy dětí. *Kath-net*

Velký teolog kardinál John Henry Newman byl také velký vizionář. V roce 1877 napsal jednomu svému příteli, že ho v posledních padesáti letech sužovala „chmurná tušení“. Napsal: „Celý ten čas jsem přemýšlel o tom, že nadejde období velmi rozšířené nevěry. Všechna tato léta jsou jako voda potopy. Vidím, že po mém životě dojde k tomu, že jen špičky hor a ostrovů budou vyčnívat nad tuto vodní poušť.“

Měl pravdu. Počet věřících, kteří opravdu vydávají svědectví, se silně zmenšil. Mnoho věřících, kteří ještě v dětství zažili „zdravý svět“, se nemůže zbavit pohledu na oblidnosti, které se dějí v kdysi křesťanské Evropě. Víme však z Písma svatého, že to všechno musí přijít (srov. Zj 1,19). Když při těchto událostech jen klesáme na mysl a vyslovujeme žaloby a obvinění, nenásledujeme svatě a mučedníky, kteří se s rozpjatými pažemi zastávali zbloudilého světa jako kdysi Abrahám nebo Mojžíš, a především jako náš Pán Ježíš Kristus.

Co tedy nyní máme dělat před tváří tohoto světa, který se stále více staví proti Kristu a jeho Církvi? Na to je jen jedna odpověď: Musíme se ještě těsněji a radikálněji přimknout k našemu Pánu a Králi Ježíši Kristu než dosud. Musíme hledat jeho oživující blízkost, denně se žít jeho slovem a jeho Tělem a Krví, abychom byli jeho opravdovými svědky. Jinak svou víru neuhájíme a v nastávajících zkouškách neobstojíme.

Křesťanské náboženství není ve své podstatě nauka, není to tradice, systém ani mystika, není to pouhá spiritualita. Křesťanské náboženství je ve své podstatě živá osoba Ježíše Krista pro nás ukřižovaného, zmrtyvchvalého a pro nás od Otce oslaveného. Křesťanské náboženství je živý vztah k Ježíši Kristu, společenství a přátelství s ním: společenství bytostné, milující, bojující, obětující, soucitné, vytrvalé, trpělivé, smířující.

Aby Ježíš vstoupil do našeho života

Jak ale mohu Krista nejlépe poznat? Jak najdu jeho božské tajemství? Když se v modlitbě ponořím do evangelia jeho života. Ano, ponořím v modlitbě! Ind Sadhu Sundar Sing, který našel cestu ke Kristu podobně jako svatý Pavel ve zjevení, neúnavně opakuje svým lidem: Chceš-li vědět, kdo je Kristus, čti Bibli. Chceš-li ho poznat osobně, modli se. Čtení Bible nestačí k poznání Krista. Zanedbávání modlitby je hlavní příčinou vychladnutí víry, zmatků v duchovním a mravním životě lidí. Kdo se nemodlí, je jako auto s prázdnou nádrží. Jede jen z kopce dolů.

Existuje královská cesta k tajemství Boží lásky, k tajemství našeho Pána. Svati říkají jednohlasně: Chceš-li poznat Krista, jeho lásku, jeho slitovnost, jeho odevzdanost, jeho obdivuhodné božské tajemství s Otcem a Duchem Svatým, rozjímej především o jeho utrpení. Dívej se na Krista v jeho umučení. Nikoliv jen na jeho tělesné bolesti, nýbrž především na jeho nekonečnou pokoru, jeho duchovní a duševní zranění, která jsme mu způsobili. Skrze jeho rány se můžeš dívat do Božího Srdce, skrze jeho

rány se ti zjevuje jeho „velké tajemství“ (sv. Terezie). *Jeho ranami jste uzdraveni* (1 Petr 2,24).

Touto cestou šli všichni svati a svědci Církve. V centru všeho apoštolského hlásání je od začátku jeho kříž a jeho zmrtyvchvstání: jeho umučení.

Proto také jeho umučení, jak je známe ze čtyř evangelí, dostalo od počátku pevnou formu. Všechno ostatní bylo dodáno dodatečně. V křesťanském hlásání je v jeho evangelích všechno podřízeno jeho obdivuhodné smrti a slavnému zmrtyvchvstání.

Na první stránce Následování Krista od Tomáše Kempenského stojí: „Naším nejvyšším zaměstnáním ať je rozjímání o životě Ježíše Krista.“ Svatá Terezie z Avily neúnavně zdůrazňuje: „Když se však nedíváme na to ani nerozjímáme o tom, za co mu děkujeme, jakou smrt pro nás podstoupil, pak nevím, jak ho chceme poznat a přinášet v jeho službě nějaké skutky... Viděla jsem zřetelně, že musíme vstoupit těmito dveřmi: Kristovým lidstvím, které nám zjevuje jeho vznešený majestát a jeho velká tajemství.“

V Deničku svatě Faustyny je o tom řeč na mnoha místech. Pán jednou říká: „Je málo duší, které rozjímají s pravým citem o mém utrpení. Nejvíce milosti dávám těm, kteří zbožně rozjímají o mém utrpení.“

Sestra Faustyna říká o sobě: „Když rozjímám o jeho bolestném utrpení, zmenšují se moje tělesné bolesti. Totéž říkají depresivní lidé, když se ve svých temnotách obracejí ke kříži nebo do Getsemanské zahrady.“

Chci poukázat na zprávy o umučení, které zapsal Clemens Brentano podle líčení A. Kateřiny Emmerichové. Mnoho čtenářů asi ví, kdo je tato mystička, blahořečená v roce 2004. Clemens Brentano o ní napsal: „Stojí jako kříž u cesty.“

Anna Kateřina viděla celý Ježíšův veřejný život i jeho umučení. Clemens Brentano, velký básník a romantik, její vize zapsal. Tato kniha už měla četná nová vydání. Je napsána s otřásající realitou a patří k nejpodivuhodnějším knihám evropské literatury. To ovšem platilo před 50 lety. Dnes je mnoho křesťanů, kteří tuto knihu neznají.

Je to vynikající kniha, zvláště pro dobu čtyřicetidenního postu. Nic nemůže ztracené hloubce této posvátné doby lépe vrátit její hodnotu než prohloubené rozjímání o umučení Páně.

Cílem knihy *Umučení* je zapůsobit na čtenáře a otrást jím skrze tyto události tak jedinečného významu pro celý svět. Při její četbě vidíme novými očima to, co nám o umučení vyprávějí evangelia, takže je pak čteme jinak než dříve. Přijímáme je tak do vědomí, že kromě svatého přijímání nás nic tak neponoří do Ježíšova života a do společenství s jeho utrpením. Takové společenství lásky nás uchrání od odpadu od víry, který bude na nás útočit stále více.

Z VISION 2000
přeložil -lš-

PROSÍM VÁS, NEDĚLEJTE TO!

Salcburská hejtmanka Gabi Burgstallerová by chtěla udělit vyznamenání potratové klinice. Biskup Andreas Laun se na ni obrátil osobním dopisem, ve kterém ji vyzývá, aby od tohoto záměru upustila. Upozorňuje ji mezi jiným, že tímto aktem vystavuje ženy ještě více nátlaku mužů, kteří často nutí ženy k potratu. Oběti každého potratu je lidský život včetně dívek, které mohly být v zemi ženami a matkami. Potraty tedy nepředstavují žádnou „spravedlnost pro ženy“. Mezi dětmi, které potraty likvidují, může být také nový Mozart.

ZAKRÝVACÍ MANÉVR

Egyptské ministerstvo vnitra se snaží odvést pozornost světové veřejnosti od vánočního masakru koptských křesťanů. Zahájilo velkou pomlouvačnou kampaň proti Girisi Baroumimu, kterého obviňuje z údajného znásilnění jedné muslimky. Vánoční atentát byl prý jen „aktem osobní pomsty“, nikoliv nábožensky motivovanou vraždou. Na obranu zatčeného atentáčníka se přihlásilo 25 obhájců.

Kath-net

Smutné zkušenosti se sexuální revolucí

Máme za sebou bouřlivá desetiletí propagace liberalistického životního způsobu, který se vůbec neosvědčil. Církevní učení mělo a má pravdu. Bohužel tato pravda je ke škodě lidstva mediálně potlačována.

Jako plod liberalistického trendu ducha doby zažili jsme i uvnitř církve krizi mravního učení. Zavládl přesvědčení: Vynález „pilulky“ umožnil konečně užívat rozkoše bez lítosti. Konečně mohla být odložena zbytečná tabu týkající se věrnosti manželů na celý život. Konečně bylo možno, aby kdokoliv s kýmkoliv od kolébky až do hrobu prožíval životní radosti. Jen reakční encyklika *Humanae vitae* chtěla zavést skutečně reakční brzdu do tohoto vývoje. Tak se to jevilo důvěřivým současníkům.

Musím dodat, že jsem tak smýšlela i já. Prožívali jsme tehdy v psychologické praxi, jak byla přirozená tělesnost církevními představiteli demonizována a neuroticky zamítána.

Dnes, po 40 letech, se potvrdilo, že encyklika *Humanae vitae* je tím, čím chtěla být: ochranou Božího lidu před neblahou slepou uličkou. Všichni mají před očima zhoubné důsledky neomezené liberalistické životní formy.

Počet uzavíraných sňatků klesl na polovinu. Milióny lidí žijí ve svazcích bez oddacího listu, které nevedou k založení rodiny. Z někdejších 2,6 dětí na jednu rodinu se stalo 1,4 dítě. Ženské nemoci prodělávají u mladých žen svůj boom: neplodnost v důsledku zánětů v podbřišku, silný nárůst rakoviny prsu jako následek antikoncepční tabletky a u 20–30letých v důsledku promiskuity rakovina rodidel v mladých letech.

Vysoké je procento pohlavních nemocí. Kondomy nijak nesnižují smrtelnou nemoc AIDS. Kromě toho máme jako psychoterapeuti mnoho práce s mladými lidmi, kteří po sexuálních zkušenostech mladých

Christa Meves

let v důsledku rozčarování utrpěli velké duševní škody, podléhají depresím a sklonům k sebevraždě.

A zpravidla u těchto lidí se zhroutil sen o štěstí ve dvou. Jsme na cestě k singularismu nikoliv z důvodů autonomie, nýbrž z důvodů ochromující frustrace.

A pak jsou zde potraty v tisícových počtech se svými psychologickými následky, které tíží smutného špatného svědomí dávají věku sexuální svobody velmi špatnou známku. Liberalistický duch rozvinul bohatou představu, že tyto problémy je možno řešit ochrannými prostředky a sexuální výchovou. Ale to všechno, jak se ukázalo, byly falešné spekulace a přecenění možností, že pohlavní pud je možno řídit technickými prostředky a apelováním na rozum.

Nejnovější fakta a poznatky však dokazují, že požadavky katolické mravní nauky jsou léčivými prostředky a návod: zdrženlivost před manželstvím, celoživotní manželství s omezením sexuality jen uvnitř manželství, manželská věrnost a vzájemná láska mezi partnery místo ukájení pudů, odmítání mechanických a chemických antikoncepčních prostředků

a přísný zákaz potratů, protože člověk je od početí Bohem stvořený tvor.

Tyto zásady otevírají šanci pro zachování tělesného i duševního zdraví a velkou pravděpodobnost, jak dosáhnout opravdového manželského štěstí.

Kamenování katolických norem protagonisty, kteří věří v pokrok, není k ničemu. Negativní bilanci sexuální vlny však média přísně zatajují. Ba co víc: potlačovaná pravda vede k rostoucí nenávisti vůči katolické církvi, která má v těchto otázkách pravdu. Dokonce tyto útoky ještě zesilují a to vede k dalšímu prohlubování nejistoty mezi mladými katolíky. Nevyplývá z toho nutnost postavit nezbytnost učitelského úřadu proti tomuto ďábelskému duchu doby do středu pozornosti? Neměli bychom mít radost z toho, že získáváme z Říma Bohem požehnanou orientaci?

Dnes je možno plody dobrého křesťanského života zřetelně odlišit od zabsolutizovaného osvobození Ega. To by mělo být pro nás katolíky zdrojem radosti a posilovat trend sjednotit se a postavit se na stranu našeho církevního vedení a velmi jasně a vědomě je hájit místo přitakání těm, kteří v této věci podřívají církevní autoritu.

Dějiny a Bůh budou nás jednou soudit za to, jak jsme dokázali nebo nedokázali klást odpor životu nebezpečným silám. Máme k tomu zatím ještě dostatek svobody, ale situace se vyostřuje a do popředí vstupuje osobní rozhodnutí a odpovědnost. Záleží na každém jednotlivci, na kterou stranu se postaví.

Z VISION 2000
přeložil -lš

VELKÉ POKUŠENÍ

Máte televizi? Nejste ustavičně v záplavě zpráv, názorů, pohledů, soudů, obrazů a zvuků? Vite, zda to, co vnímáte zrakem, sluchem a cítěním, je skutečně pravda? Nebo aspoň částečně pravda? Zda je to správné, nebo falešné? Máte možnost smysluplné volby? Díváte se a posloucháte a všechno se valí jako nezadržitelná strouha nebo jako divoký potok či přímo záplava.

Víte, že vším tím jste ovlivňováni, ať chcete, nebo nechcete? Jedni více a jiní méně, ale nikdo není proti všemu imunní.

Před časem, než nastoupila tato média, tvořili si věřící katolíci své vědomí a svědomí podle náboženské nauky a svých pastýřů. Pomyslete na nedělní kázání, lidové misie, exercicie, náboženskou výuku, náboženskou četbu. Bez ohledu na to, že jsou tyto věci dnes často zanedbávány, jsou nakonec prakticky potlačovány stále přímo v domácnosti přítomnou kazatelnu ďábla pracující příkrašlováním, přemlouváním, manipulací i záměrným sváděním pomocí obrazu i zvuku. Z této kazatelny se teď formuje, případně přetváří nové vědomí (bývalých) křesťanů k novému mezináboženskému náboženství, jednou křesťanský, jednou buddhistický, jednou mohamedánský, jindy podle náboženství rozumu a zednářství. Opravdový jídelníček, volte si podle libosti.

Víte, proč je tolik katolíků na scestí? Kromě vytrvalého svádění pomocí médií hraje roli i selhávání pastýřů. Anž bychom chtěli obviňovat jednotlivce, musíme přiznat, že v posledních 50 letech se málo setkáváme s kněžími plnými duchovního života, s bohatou, pravou, vyzářující, přesvědčující a strhující zbožností.

To je důsledek jejich přípravy. O velkých učitelích a příkladech duchovního života slyší kandidáti kněžství velmi málo. O tom, jak převádět nesmírné bohatství víry do života, dovídají se jen okrajově. A tak se stalo, co se muselo stát: Pastýři i jejich ovce se stávají snadnou kořistí vlků, kteří jsou dnes tak dobře vybaveni a vycvičeni. A tak se naplňují slova Písma.

Dienst am Glauben 4/2007

SVATÝ DOMINIK – pokračování ze str. 2

Tomuto poslání hlásat dobrou zprávu věnoval zbytek svého života. Jeho synové měli usku- tečněti ještě jiné sny svatého Do- minika: misie mezi pohany, tj. tě- mi, kteří dosud neznali Ježíše, a misie u těch, kteří žili ve měs- tech, především univerzitních, kde nové intelektuální tenden- ce představovaly výzvu pro vi- ru vzdělaných.

Tento velký světec nám připom-íná, že v srdci církve musí stá- le hořet misijní plamen, aby nes- la první zvěst o evangeliu tam, kde je to třeba, a také provádě- la novou evangelizaci: Kristus je totiž nejdražší poklad, který lí- dé všech dob a všech míst ma- jí právo poznat a milovat. A je potěšující vidět, jak i v dnešní církvi je tolik pastýřů i věřících laiků, údů dávných řeholních řá- dů i nových církevních hnutí – kteří s radostí věnují svůj život tomuto nejvyššímu ideálu: hlá- sat a dosvědčovat evangelium!

Řád kazatelů

K Dominiku Guzmanovi se připojili další muži přitahova- ní stejnou aspirací. Tak postup- ně z prvního základu v Toulou- se vznikl řád kazatelů. Dominik totiž v plné poslušnosti k poky- nům papežů té doby Inocen- ce III. a Honorie III. upravil starou řeholi svatého Augustina a přizpůsobil ji nárokům apoš- tolského života, jaký vedl on a jeho druhové, kteří při kázá- ní přecházeli z místa na místo, ale vraceli se pak do vlastních klášterů, místa studia, modlitby a společného života. Dominik chtěl dát zvláštní úroveň dvěma hodnotám, které pokládal za nezbytné pro úspěch evangelizační misie: společnému životu v chu- době a studiu.

Dominik a bratři kazatelé se představovali především ja- ko mendikanti, tzn. bez vlastnic- tví rozsáhlých pozemků. Tento prvek jim poskytoval možnosti ke studiu a k potulnému kázání

a představoval také konkrétní svědectví pro lid. Vnitřní správa dominikánských klášterů a pro- vincii spočívala na systému kapi- tul, které si volily vlastní předsta- vené, potvrzované pak vyššími představenými: to byla organi- zace, která podporovala bratr- ský život a odpovědnost všech členů komunity, neboť vyžado- vala pevné osobní přesvědčení. Volba tohoto systému se zrodila právě z faktu, že dominikáni ja- ko hlasatelé pravdy museli být ve shodě s tím, co hlásali. Prav- da studovaná a sdílená v lásce s bratry je hlubokým základem radosti. Blahoslavený Jordán Saský říká o Dominikovi: „Při- jímá každého člověka do vel- kého klína lásky, neboť milo- val všechny a všichni milovali jeho. Učinil si svým osobním zákonem radovat se se šťast- nými osobami a plakat s těmi, kteří pláčou“ (*Libellus de prin- cipiis Ordinis Praedicatorum au- tore Jordano de Saxonia*, ed. H.C. Scheeben, [*Monumenta Histori- ca Sancti Patris Nostri Dominici, Romae, 1935*]).

Význam studia

Dominik na druhém místě v odvážném gestu chtěl, aby je- ho následovníci získali solidní teologickou formaci, a neváhal je posílat na tehdejší univerzity, i když nemálo církevních před- stavitelů se na tyto kulturní insti-

Sv. Dominik

tuce dívalo s nedůvěrou. Řeho- le řádu dominikánů klade velký důraz na studium jako na přípra- vu k apoštolátu. Dominik chtěl, aby se mu jeho bratři věnovali bez omezení, s pílí a zbožnos- tí; studiu založenému na duši veškerého teologického vědění, tj. na Písmu svatém, které be- re ohled na otázky kladené roz- rozumem. Rozvoj kultury ukládá těm, kteří se věnují službě slova na různé úrovni, aby byli dobře připraveni. Vyzývám tedy všech- ny, pastýře i laiky, aby pěstova- li tuto „kulturní dimenzi“ ví- ry, aby krása křesťanské pravdy mohla být lépe chápána a víru bylo možno opravdu žít, posi- lovat a také bránit. V tomto Ro- ce kněží vyzývám seminaristy a kněze, aby si vážili duchovní hodnoty studia. Kvalita kněžské služby závisí také na velkoduš- nosti, jaká se věnuje studiu zje- vené pravdy.

Dominik, který chtěl založit řeholní řád kazatelů – teologů, nám také připomíná, že teologie je duchovní a pastorační dimen-

ze, která obohacuje duši a život. Kněží, zasvěcené osoby a také všichni věřící mohou nalézat hlubokou „vnitřní radost“ v kon- templaci pravdy, která přichází od Boha, pravdy vždy aktuální a vždy živé. Heslo bratří kaza- telů – *contemplata aliis trade- re* – owoce kontempace předávat druhým – nám pomáhá odhalit pastorační tužbu po kontempla- tivním studiu pravdy, a to pro naléhavost sdělit druhým plod vlastní kontempace.

Cena modlitby

Když Dominik v roce 1221 v Bologni zemřel, město ho pro- hlásilo za svého patrona; jeho dílo mělo již velký úspěch. Řád kazatelů s podporou Svatého stolce se rozšířil do mnoha ev- ropských zemí k prospěchu ce- lé církve. Dominik byl kanonizo- ván v roce 1234 a on sám nám předává svou svatostí dva nez- bytné prostředky, aby apoštol- ské působení bylo výrazné. Především je to mariánská úcta, kterou rozvíjel s něžností a kte- rou zanechal jako vzácné dě- dictví svým duchovním synům, kteří měli v dějinách Církve vel- kou zásluhu na rozšíření modlit- by svatého růžence, tak drahé křesťanskému lidu a tak bohaté na evangelijní hodnoty, právě školy víry a zbožnosti. Na dru- hém místě Dominik, který se za- sloužil o některé ženské kláštery ve Francii a v Římě, věřil hlubo- ce v hodnotu přimluvné modlit- by za úspěch apoštolské práce. Až v nebi pochopíme, jak účín- ně doprovází modlitba klauzur- ních sester apoštolskou práci. Ke každé z nich zalétám vděč- nou a horoucí myšlenkou.

Draží bratři a sestry, život Dominika Guzmána kež pod- nítí nás všechny, abychom byli horliví v modlitbě, odvážní v ži- votě podle víry, hluboce zamilo- vaní do Ježíše Krista. Na je- ho přimluvu prosme Boha, aby vždy obohacoval církev autentic- kými hlasateli evangelia.

L'Osservatore Romano 4. 2. 2010

Překlad -lš-

BENEDIKT XVI. DO VELKÉ BRITÁNIE

Papež má v plánu navštívit na podzim Velkou Británii. Defi- nitivní datum nebylo dohodnuto. Mluví se o 16.-19. září 2010. Při této návštěvě bude blahorečen kardinál Henry Newman. Britská královna je nespokojena se vstřícností, kterou papež projevil eventuálním konvertitům z anglikánské církve. Ohro- zí to možná papežovo přijetí v královském paláci.

VELKÉ SETKÁNÍ KNĚŽÍ

Setkání kněží v Manile předčilo všechna očekávání. Shro- máždilo se více než 5 500 kněží z 87 diecézí i ze zahraničí. Kazatelem kněžské duchovní obnovy byl P. Raniero Cantala- messa, papežský kazatel. Pro srovnání: Na setkání kněží v Ar- su přišlo 1 500 kněží.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

prostředky multimediální techniky, a to prakticky od samého dětství.

Jejich vývoj postupuje vpřed velkou rychlostí a obecná mentalita a její móda nás nutí, abychom s ní drželi krok a opatřili sobě i svým dětem pokud možno nejnovější a nejlépe vybavený typ. Jsou to prostředky velmi důmyslné, velmi užitečné, ale této užitečnosti je si velmi dobře vědom i náš Nepřítel, který si z nich vytvořil velmi účinný nástroj, jak útočit na lidskou duši ve třech jejích největších slabostech a nejsvědňějších pokušeních: v žádostivosti očí, žádostivosti těla a pyše života.

Vánoce, jmeniny, narozeniny, vysvědčení, to jsou nejbližší příležitosti obdarovat dítě malým technickým zázrakem nejnovějšího data, aby se mezi svými souvěkovci necítilo méněcenné. Doby, kdy kapesní telefon byl užitečným prostředkem, který umožňoval rodičům, aby měli s dítětem spojení na dálku a posílili tak bezpečnost svého potomka, jsou ty tam. Spojení s rodiči představuje jen zlomek využití mobilního zařízení. Rodiče ani netuší, co všechno jejich dítě může pomocí svého mobilu odesílat a přijímat, s kým se může stýkat. Z prostředku, který měl zvýšit bezpečnost dítěte, se stal nástroj až neuvěřitelného ohrožení dítěte, dokonce rafinovanými zločinci.

Ale i kdyby naše dítě nebylo ohrožováno přímými nástrahami Zlého a jeho náhončích, je ohrožováno samotným životním způsobem konzumně a sobecky orientovaného prostředí a jeho módními trendy. Pro naši křesťanskou výchovu, ze které budeme jednou skládat mimořádně přísné účty, vyvstal vážný a nesmírně náročný úkol. Ať si to uvědomujeme, nebo ne, naše děti jsou postaveny do přední linie hlásání a obrany evangelia. Jejich křesťanský základ by měl být tak pevný a spolehlivý, aby

jej nevěrecky a liberalisticky orientované sociální prostředí nesešlo. Je však možno od nich žádat, aby šly proti proudu, aby byly něco jako bílé vrány? Nemají-li být vystaveny velkým vnitřním konfliktům, pocitům méněcennosti, mají-li být schopné odolávat i případnému výsměchu, musí být jejich světónázorové přesvědčení opravdu zralejší než ony samy. Křesťan již jako dítě si musí být jist, že to, čemu uvěřil, je to nejkrásnější, nejbohatší a nejpłodnější přesvědčení, na které se může plně spolehnout za všech okolností a proti jakékoliv přesile. Potřebuje takovou jistotu, která ho naplňuje velkou vnitřní hrdostí a zdravým, radostným křesťanským sebevědomím. Nemáme šanci, jak dítě „uhlídat“, pokud se nemůžeme spolehnout na jeho vlastní sebekontrolu. Ale s jeho dostatečnou sebekontrolou můžeme počítat jen v případě jeho naproste důvěry v tu pravou autoritu, autoritu Boží, která se jasně zračí v autoritě rodičů.

Tato jistota se opírá o pevnou důvěru v Někoho, kdo je větší a silnější my sami a naše okolí. Je to bezmezná důvěra v dobrotivého, všemohoucího nebeského Otce. Ale dítě potřebuje mít toho, komu takto věří a důvěruje, ve své dosažitelné, přímo hmatatelné blízkosti. Tohoto nebeského Otce pro něho od samého počátku jeho náboženské formace konkretizují, zastupují a bezprostředně zpřítomňují jeho rodiče. Má-li však být pro dítě to, co mu říkají rodiče, opravdu svaté, musí být v jeho očích i rodiče opravdu svatí.

Nelekejte se tohoto slova. Apoštol tak nazýval kdysi všechny křesťany s naprostou samozřejmostí, protože my opravdu k ničemu jinému nejsme povoláni než ke svatosti. A právě dnešní podmínky nám ukazují, že tato svatost je, jak říká jedno výstižné rčení, *conditio sine qua*

non, neboli podmínka, bez níž se nedá už ničeho dosáhnout.

Jsme si vědomi, jak velký závazek a jak velká odpovědnost na nás leží? Sám Stvořitel to zařídil tak, že naše děti si tvoří obraz o Bohu v prvé řadě podle nás, a proto je našim rodičovským posláním, abychom svému nebeskému Otci nekazili reputaci v žádném, ani nejsoukromějším okamžiku života. Před dětmi

nevystupujeme jen za zvláštních okolností jako nějací herci, ale vidí náš život do všech jeho každodenních podrobností. Boží velikost a svatost se musí odrážet v celém našem způsobu života: „Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ „Buďte svatí, jako je svatý ten, který vás povolal, neboť je psáno: Buďte svatí, neboť já jsem svatý.“ A nyní nastala ta náročná situace, kdy se tento požadavek naší svatosti, tedy naší shody s Bohem, jeví jako jediná možnost, jak zachovat křesťanskou identitu.

Zdravé křesťanské sebevědomí dítěte se nerodí z ničeho jiného než z křesťanského sebevědomí rodičů. Žijeme opravdu podle hlubokého přesvědčení, že jako rodiče jsme zde na zemi Bohem osobně pověřeni, abychom ho reprezentovali a zastupovali? Že náš obraz, naše jednání a slova jsou hlavním zdrojem informací, podle kterých si naše dítě dělá představu, kdo je Bůh a jaký je Bůh? Že síla našeho příkladu a síla naší autority je hlavní oporou, která má našemu dítěti pomoci, aby si v moři zcela jiných příkladů, názorů, postojů a způsobů zachovalo svou křesťanskou identitu? Že jeho jistota o našem ztotožnění s Bohem je hlavní ochranou proti malomyslnosti, osamocení a pocitu méněcennosti i v nelibostném a nesnášenlivém prostředí dětí tohoto světa? Naše svatost je to největší a nejkrásnější a nejdůležitější, čím můžeme obdarovat své děti. Musíme být svatí z lásky k Bohu i z lásky k dětem.

Byl jsem jednou zcela náhodou hostem v jedné rakouské rodině v Linci, u které jsem mohl po skončení akce přenocovat, abych ráno pokračoval v cestě do Německa. Již cestou z místa akce do Lince na mne silně zapůsobil krásný vztah mezi mým hostitelem a jeho starým otcem, u kterého jsme se zastavili na krátké návštěvě. A tyto krásné vztahy byly zřejmě v této rodině domovem. Když jsme vstoupili v Linci do domu, celým bytem zněla krásná klavírní hudba. „To syn, když přijde z práce domů, tak dává průchod citům a své radosti z Božích darů, které přijal.“ Večer mě hostitel pozval na jejich každodenní rodinné večerní setkání spojené v modlitbou. Rodiče se svým dospívajícími syny a dcerou se sesedli kolem stolu, rozsvítili svíci a jeden po druhém vyprávěli prostě, upřímně a nepokrytě, co v daný den prožili, co se jim podařilo i nepovedlo, kde uspěli i v čem pochybili, navzájem se zhodnotili a povzbudili. Řekl jsem jim, že to nejkrásnější, co jsem toho dne prožil, bylo setkání s nimi. Pak se modlili růženec, každý desátek na úmysl navržený členem rodiny. Následovala večere. Na televizi nikdo ani nevzpomněl. Taková rodina ob stojí i v bezbožeckém obkličení jako pevný hrad. Její členové jsou bohatí jeden druhým, mají pevnou důvěru k sobě navzájem i k Bohu. Tito lidé vědí a denně prožívají, jaký poklad mají v sobě navzájem a všichni v Bohu. Tyto děti vědí, na koho se mohou spolehnout.

„Ještě čtyřicet dní...“ Bude nám toto období stačit? Kéž bychom si alespoň živě uvědomili, co se musí na nás osobně a v našem rodinném prostředí co nejdříve změnit, nemáme-li prohrávat jednu bitvu za druhou!

-/š-

Pondělí 22. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (563): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Kameny staré země 6:55 V posteli Pod nebesy IV. (3. díl) 7:45 Čteme z křesťanských periodik 7:55 Noční univerzita: Jsme ve světě, ale nejsme ze světa - P. Stanislav Pacner 8:35 Přejeme si... 8:55 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 9:25 Otec Antonín 9:45 Noekreace aneb Vandrování (23. díl) 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (79) 10:50 Pro víta mundi 11:30 Hornolidečko - Leskovec 11:40 Atlas Charity (15. díl): Bílá Voda (Výroba hostií a oplátků) 11:45 Bájčná show (6. díl): Vlk v převleku 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba 12:05 Novoroční koncert JKO 2010 13:35 Otazníky na téma: Exorcismus 15:10 Streetlight 15:40 Židovský hřbitov v Rousínově 16:00 H2Onews 16:10 Frano z Malesie 16:40 Krásy Čech a Moravy (15/23): Staroměstské náměstí 17:00 NOEparáda (16. finále) [L] 17:25 Křížovky (2) - Táňa Fischerová 17:50 Poézia v obraze - Ľubomír Rapoš 18:00 Hornolidečko - Prlov 18:10 Roky už se toulám 18:35 Bájčná show (8. díl): Liška a čáp 18:45 Křížovky (1) - Jan Sokol 19:10 Ekoauto (4. díl) - únor [P] 19:25 Světlo pro Evropu (9. díl) [P] 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Modlitby se zpěvy Taizé [P] 21:00 Z pokladů duše 21:05 Přírodní záranky Evropy (8): Nejkrásnější krajiny 21:55 V posteli Pod nebesy IV. (3. díl) 22:50 Noční univerzita: Hledání laické spirituality - Ignác a Františka Muchovi 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Novoroční koncert JKO 2010 1:40 Evangelium 1:50 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 23. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Jsme ve světě, ale nejsme ze světa - P. Stanislav Pacner 6:55 Noemova pošta 2010: únor 8:25 Přírodní záranky Evropy (7): Fauna a flóra 9:15 Noekreace aneb Vandrování (23. díl) 9:25 Světlo pro Evropu (9. díl) 10:00 Ze života farností 10:20 Hornolidečko - Leskovec 10:30 Cesty za poznáním: Mekong Delta 11:25 Kameny staré země 11:35 Čteme z křesťanských periodik 11:45 Bájčná show (8. díl): Liška a čáp 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Duchovní koncert - Dětský sbor Ostrava 13:05 Octava dies (563): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:35 Hornolidečko - Prlov 13:45 Přírodní záranky Evropy (8): Nejkrásnější krajiny 14:35 Poézia v obraze - Ľubomír Rapoš 14:45 Cesty za poznáním: Národní park Etosha 15:30 Frano z Malesie 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro víta mundi 16:50 Roky už se toulám 17:15 Křížová cesta XX. století - Lhotka 17:35 CHKO České středohoří - Milešovka 17:55 Exit 316 (2. díl): Láska 18:10 Přejeme si... 18:30 Atlas Charity (15. díl): Bílá Voda (Výroba hostií a oplátků) 18:35 Bájčná show (8. díl): Liška a čáp 18:45 Noeland (13. díl) 19:15 Krásy Čech a Moravy (15/23): Staroměstské náměstí 19:35 Čteme z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Po stopách Ježíše Krista (9): Poslední večere 20:35 Zpravodajské Noeviny 20:45 První světová válka (10/11): Krize II. [P] 21:15 Noekreace aneb Vandrování (23. díl) 21:25 Streetlight 21:55 Buď vůle tvá 22:25 Bez hábitu (6): Alžbětky 23:15 Krásy Čech a Moravy (13/23): Pražské Jezulátko 23:45 Přejeme si... 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Otazníky na téma: Exorcismus 1:45 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 24. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Buď vůle tvá 6:40 První světová válka (10/11): Krize II. 7:10 Křížovky (2) - Táňa Fischerová 7:35 Ticho kalvárie 7:55 Cesty za poznáním: Národní park Etosha 8:40 Exit 316 (2. díl): Láska 9:00 Krásy Čech a Moravy (15/23): Staroměstské náměstí 9:20 Pro víta mundi 10:00 Setkání s bratrem Rogerem (1/2) 10:50 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 11:45 Bájčná show (8. díl): Liška

a čáp 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Frano z Malesie 12:35 Noční univerzita: Jsme ve světě, ale nejsme ze světa - P. Stanislav Pacner 13:15 Kameny staré země 13:25 Bez hábitu (6): Alžbětky 14:15 Na koberečku (79) 14:30 NOEparáda (16. finále) 14:55 Krásy Čech a Moravy (13/23): Pražské Jezulátko 15:20 Po stopách Ježíše Krista (9): Poslední večere 15:45 Čteme z křesťanských periodik 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Hornolidečko - Prlov 16:20 Světlo pro Evropu (9. díl) 16:45 Ekoauto (4. díl) - únor 17:00 GOODwillBOY IV. (4. díl) [P] 17:40 Křížová cesta 18:05 Streetlight 18:35 Bájčná show (7. díl): Kojot a mula 18:45 Cesty za poznáním: Národní park Etosha 19:30 Óda na ... 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 BET LECHEM - vnitřní domov (4. díl) [P] 20:20 Přejeme si... [P] 20:40 Atlas Charity (16. díl): Bohumín (Charitní dům svatého Františka) 20:45 Samotíšské hody 21:05 Octava dies (563): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 21:40 Cesty za poznáním: Kateřinín palác 11:50 Atlas Charity (14. díl): Javorník (Charita Javorník) 21:55 Křížová cesta 22:25 Setkání s bratrem Rogerem (1/2) 23:15 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 0:00 H2Onews 0:10 Noční univerzita: Hledání laické spirituality - Ignác a Františka Muchovi 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 25. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 H2Onews 6:15 V posteli Pod nebesy IV. (3. díl) 7:05 Noční univerzita: Hledání laické spirituality - Ignác a Františka Muchovi 8:10 Noemova pošta 2010: únor 9:35 Přejeme si... 10:00 Na koberečku (79) 10:15 Ticho kalvárie 10:35 Streetlight 11:05 Cesty za poznáním: Kateřinín palác 11:15 Noeland (13. díl) 11:45 Bájčná show (7. díl): Kojot a mula 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Mývatn 12:35 Octava dies (563): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:05 BET LECHEM - vnitřní domov (4. díl) 13:20 GOODwillBOY IV. (4. díl) 14:00 NOEparáda (16. finále) 14:25 JuniorTV Kopřivnice (2. díl) 14:45 Ze života farností 15:05 Přírodní záranky Evropy (8): Nejkrásnější krajiny 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Přejeme si... 16:30 Zikův svět zvířat (7. díl): Polární expres 16:55 Cesty za poznáním: Národní park Etosha 17:40 Atlas Charity (16. díl): Bohumín (Charitní dům svatého Františka) 17:45 Samotíšské hody 18:05 Kameny staré země 18:20 Děti 18:35 Bájčná show (7. díl): Kojot a mula 18:45 V posteli Pod nebesy IV. (3. díl) 19:35 Na koberečku (79) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (21. díl) 21:05 Příroda a Natura 2000: Ptačí oblast Beskydy, EVL Niva Morávky 21:35 Hlubinami vesmíru s Ing. Antonínem Růklem 22:15 Zpravodajské Noeviny 22:30 Noční univerzita: Jsme ve světě, ale nejsme ze světa - P. Stanislav Pacner 23:10 Hornolidečko - Prlov 23:20 Noekreace aneb Vandrování (23. díl) 23:30 Pozvánka do raja... o těch kteří ho naši už teraz 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 První světová válka (10/11): Krize II. 0:40 Krásy Čech a Moravy (12/23): Pražský hrad 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 26. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 GOODwillBOY IV. (4. díl) 6:55 JuniorTV Kopřivnice (2. díl) 7:15 Cesty za poznáním: Nanuk 8:10 Novoroční koncert JKO 2010 9:40 Poézia v obraze - Ľubomír Rapoš 10:00 Bez hábitu (6): Alžbětky 10:50 Ekoauto (4. díl) - únor 11:05 Cesty za poznáním: Kateřinín palác 11:15 Noeland (13. díl) 11:45 Bájčná show (7. díl): Kojot a mula 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Selours Game Reserve, Black Canyon, Badlands 12:35 Světlo pro Evropu (9. díl) 13:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (21. díl) 14:00 BET LECHEM - vnitřní domov (4. díl) 14:15 Kulatý stůl na téma: Duchovní služba (nejen) v armádě 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro

víta mundi 16:50 Óda na ... 17:10 Přírodní záranky Evropy (8): Nejkrásnější krajiny 18:00 Příroda a Natura 2000: Ptačí oblast Beskydy, EVL Niva Morávky 18:35 Myši na scénu (15) 18:45 Noekreace aneb Vandrování (23. díl) 19:00 Ze života farností 19:20 Děti 19:30 Křížová cesta 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl: Diecézní setkání mladých před Květnou nedělí [L] 21:35 Samotíšské hody 21:55 Křížovky (2) - Táňa Fischerová 22:25 Noční univerzita: Žena podřízena muži? - manželé Svobodovi 23:15 NOEparáda (16. finále) 23:40 Křížová cesta XX. století - Lhotka 0:00 H2Onews 0:10 První světová válka (10/11): Krize II. 0:40 Přejeme si... 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 27. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Djivan Gasparyan (Colours of Ostrava) 7:05 Čteme z křesťanských periodik [P] 7:15 Po stopách Ježíše Krista (9): Poslední večere 7:45 Frano z Malesie 8:15 Zikův svět zvířat (7. díl): Polární expres 8:45 JuniorTV Kopřivnice (2. díl) 9:05 Noeland (13. díl) 9:35 Přejeme si... 10:00 GOODwillBOY IV. (4. díl) 10:40 NOEparáda (16. finále) 11:05 Cesty za poznáním: Lake Manyara, The Giant Trees Alishan, NP Rocky Mountain 11:35 Noekreace aneb Vandrování (23. díl) 11:45 Myši na scénu (15) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Duchovní koncert - Dětský sbor Ostrava 13:05 Příroda a Natura 2000: Ptačí oblast Beskydy, EVL Niva Morávky 13:35 Zpravodajské Noeviny 13:45 Bez hábitu (6): Alžbětky 14:40 Exit 316 (3. díl): Přátelství 14:55 Hlubinami vesmíru s Ing. Antonínem Růklem 15:35 Ze života farností 16:00 H2Onews 16:10 BET LECHEM - vnitřní domov (4. díl) 16:25 Samotíšské hody 16:45 Streetlight 17:15 Křížovky (3) - Sváťa Karásek 17:40 Óda na ... 18:00 Hornolidečko - Valašská Senice 18:10 Krásy Čech a Moravy (15/23): Staroměstské náměstí 18:35 Myši na scénu (15) 18:45 Po stopách Ježíše Krista (9): Poslední večere 19:15 Děti 19:25 Nedělní čtení 19:50 Dešťové kapky v Benátkách 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům (24): Mikuláš a Martin Kroupovi 20:45 Noční univerzita: Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 22:10 Čteme z křesťanských periodik 22:25 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Mývatn 22:55 Nedělní čtení 23:20 Beethovenův Hradec 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Kulatý stůl na téma: Duchovní služba (nejen) v armádě 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 28. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení 6:50 Nová Indie 7:00 Po stopách Ježíše Krista (9): Poslední večere 7:30 BET LECHEM - vnitřní domov (4. díl) 7:45 Exit 316 (3. díl): Přátelství 8:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (21. díl) 9:00 JuniorTV Kopřivnice (2. díl) 9:20 Křížová cesta 9:45 Evangelium 10:00 Mše svatá ze Slovenska [L] 11:10 Cesty za poznáním: Kateřinín palác 11:20 Křížovky (3) - Sváťa Karásek 11:45 Atlas Charity (16. díl): Bohumín (Charitní dům svatého Františka) 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:15 Čteme z křesťanských periodik 12:25 Zpravodajský souhrn týdne 12:55 Přejeme si... [P] 13:15 Příroda a Natura 2000: Ptačí oblast Beskydy, EVL Niva Morávky 13:45 Noční univerzita: Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 15:10 Hlubinami vesmíru s Ing. Antonínem Růklem 16:00 Evangelium 16:10 Zikův svět zvířat (8. díl): Opeření přátelé 16:35 NOEparáda (16. finále) 17:00 Noeland (13. díl) 17:30 GOODwillBOY IV. (4. díl) 18:10 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Mývatn 18:40 Dešťové kapky v Benátkách 18:50 Cesta k andělům (24): Mikuláš a Martin Kroupovi 19:30 Křížová cesta XX. století - Lhotka 19:50 Děti 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (564): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (24. díl) [P] 20:45 Flauto colorato 21:45 Nedělní čtení 22:15 Noemova pošta 2010: únor 23:40 Přejeme si... 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Hlubinami vesmíru s Ing. Antonínem Růklem 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru Mirjaně

„Drahé děti! S mateřskou láskou vás dnes zvu, abyste byly majákem pro všechny duše, které bloudí ve tmě neznalosti Boží lásky. Abyste svítily co nejsilněji a přitáhly co nejvíce duši, nedovoďte, aby nepravdy, které vycházejí z vašich úst, umlčely vaše svědomí. Já vás vedu mateřskou rukou, rukou lásky. Děkuji vám.“

Medžugorje 2. 2. 2010

OBAVY Z ISLÁMU

Jen 22 % německých obyvatel nevidí žádné problémy v muslimském náboženství a nezdá se jim, že by se zde muslimové šířili. Naopak 53 % se dívá na současnou situaci a budoucí vývoj s vážnými obavami. Mnozí sdílejí postoj švýcarského obyvatelstva, které se vyslovilo proti stavbě mešit s minarety. Nejvíce tolerantní jsou k muslimům v těch oblastech, kde je zatím vyznavačů islámu jen málo.

MALAJSIJE

Poté, co soud přiznal křesťanům právo používat pro označení Boha slovo Alláh, zesílily útoky muslimů na křesťany a jejich chrámy. Zákaz používat slovo Alláh znamená, že křesťané jsou pokládáni za pohany. Vláda se proti rozsudku odvolala. Propagátoři zákazu chtějí, aby křesťané byli přinuceni přijmout islám. Vatikánský arcibiskup Robert Sarah označuje atmosféru v zemi za „záměr zničit křesťany“.

Kath-net

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Váš srdečně zvou ve dnech **13. – 14. 3. 2010 na duchovní obnovení s Janem M. Vianneyem IV. „Pýcha se míchá do všeho jako sůl“ – o pýše.** Program začíná v sobotu v 9.00 hod. mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede s. Siarda L. Trochtová). Zakoření v neděli ve 13.00 hod. Ubytování a stravování je zajištěno v Norbertinu. Cena: 480 Kč. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 8. 3. 2010** na e-mail: info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Praha-Břevnov, Tereziánský sál kláštera, pondělí 1. 3. 2010 v 19.00 hod.

Srdečně zveme na pořad „**Je víra jen pro kostel?**“ – živé poselství víry kněze P. MUDr. Ladislava Kubička, dominikánského terciáře, hudba Martin Dohnal, účinkuje Miroslav Gabriel Částeck.

Milý bratře a sestrol! Nabízí se nám milost účasti na duchovním cvičení „**Ježíš je můj přítel**“, které vede otec **Elias Vella OFMConv.**, františkán a exorcista z Malty. Pořádá Sdružení Ageus ve dnech **27. 4. – 1. 5. 2010 v Třebíči**. Režijní cena 700 Kč. Možnost stravy a ubytování. Bližší informace získáte na <http://www.kratr.cz/>. **Kontakt:** Rostislav Zahradka, tel. 725 614 219, e-mail: zahrar1@seznam.cz.

Matice svatokopecká (Svatý Kopeček u Olomouce) pořádá **v neděli 28. února 2010 v 16 hodin** ve Francouzském sále svatokopecké fary přednášku **P. Zdíka Jordánka OPraem.** o jeho působení jako **vojenského kaplana v české misi v Afghánistánu**. Přednáška bude doplněna promítáním snímků z místa působení. Srdečně zveme.

Liturgická čtení

Neděle 21. 2. – 1. neděle postní

1. čt.: Dt 26,4–10
Ž 91(90),1–2.10–11.12–13.14–15
Odp.: srov. 15 (*Bud' se mnou, Pane, v mé tísní.*)
2. čt.: Řím 10,8–13
Ev.: Lk 4,1–13
Slovo na den: Duch ho vodil pouští.

Pondělí 22. 2. – svátek Stolce sv. Petra

1. čt.: 1 Petr 5,1–4
Ž 23(22),1–3.4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
Ev.: Mt 16,13–19
Slovo na den: To nezjevilo tělo a krev.

Úterý 23. 2. – připomínka sv. Polykarp

1. čt.: Iz 55,10–11
Ž 34(33),4–5.6–7.16–17.18–19
Odp.: 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)
Ev.: Mt 6,7–15
Slovo na den: Nebuďte povídaví.

Středa 24. 2. – ferie

1.čt.: Jon 3,1–10
Ž 51(50),3–4.12–13.18–19
Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)
Ev.: Lk 11,29–32
Slovo na den: Přišla až z daleké země.

Čtvrtek 25. 2. – ferie

1. čt.: Est 14,1.3–5.12–14
Ž 138(137),1–2a.2bc–3.7c–8
Odp.: 3a (*Kdykoli jsem tě volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)
Ev.: Mt 7,7–12
Slovo na den: Kdo tluče, tomu se otevře.

Pátek 26. 2. – ferie

1. čt.: Ez 18,21–28
Ž 130(129),1–2.3–4ab.4c–6.7–8
Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí?!*)
Ev.: Mt 5,20–26
Slovo na den: Jdi se smířit.

Sobota 27. 2. – ferie

1. čt.: Dt 26,16–19
Ž 119(118),1–2.4–5.7–8
Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)
Ev.: Mt 5,43–48
Slovo na den: Milujte své nepřátele.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

20. – 27. ÚNORA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 21. 2.		PO 22. 2.		ÚT 23. 2.		ST 24. 2.		ČT 25. 2.		PÁ 26. 2.		SO 27. 2.	
Antifona	270	299	1309	1453	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	270	300	1310	1454	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	288	319	1310	1454	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	813	914	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	288	320	1310	1454	295	328	298	332	302	336	305	340	309	344
Antifona k Zach. kantiku	288	320	1311	1455	296	328	299	332	302	336	306	340	309	344
Prosby	289	320	1675	1894	296	329	299	332	302	336	306	340	309	344
Závěrečná modlitba	289	321	1311	1455	296	329	300	333	303	337	306	341	310	345
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	289	321	1311	1455	296	329	300	333	303	337	307	341	310	345
Závěrečná modlitba	289	321	1311	1455	296	329	300	333	303	337	306	341	310	345
Nešpory:														
Hymnus	268	297	268	297	1310	1454	269	299	268	298	269	299	268	297
Antifony	286	318	290	322	1312	1456	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	1678	1897	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	286	318	291	323	1312	1457	297	330	301	334	304	338	307	342
Ant. ke kant. P. M.	287	319	291	323	1313	1457	298	331	301	335	304	339	308	343
Prosby	287	319	291	323	1681	1900	298	331	301	335	305	339	308	343
Záv. modlitba	289	321	289	321	1311	1455	296	329	300	333	303	337	306	341
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

PRAMENY SVĚTLA • PŘÍRUČKA KŘEŠŤANSKÉ DOKONALOSTI

Tomáš Špidlík

Duchovní život je přítomnost Boží osoby v osobě lidské. Tato jednoduchá pravda je základním motivem příručky křesťanské dokonalosti napsané vynikajícím znalcem křesťanské spirituality, kardinálem Tomášem Špidlíkem. S užitkem si ji může číst začátečník i pokročilý. Vyšlo ve spolupráci s Českou provincií SJ.

*Refugium Velehrad-Roma, s. r. o. • Vydání čtvrté
Brož., 132x205 mm, 472 stran, 290 Kč*

Je vaše zkušenost s katolickou vírou podobná? Znamená pro vás víra jen samá pravidla? Pokud ano, je na čase vstoupit do světla vašeho Stvořitele, který mění životy a zve vás, abyste žili z jeho nesmrtelné lásky. Autorova vtipná a výstižná zamyšlení ukazují na hlavní pointu. Bůh nikoho nevolá k tomu, aby byl dobrým člověkem, někým, kdo prostě jen dodržuje pravidla, ale aby byl novým člověkem v Ježíši Kristu.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 115x180 mm, 144 stran, 139 Kč

DVD

KŘEŠŤANÉ VE SPOLEČNOSTI • ZÁKLADNÍ OTÁZKY SOCIÁLNÍ NAUKY CÍRKVE

Devět 30minutových dokumentárních filmů v češtině a slovenštině. Papežové posledních let opakovaně vyzývají, aby se všichni seznámili se sociální naukou Církve. Tyto filmy chtějí pomoci divákům, aby pochopili základní pohledy při řešení jednotlivých palčivých otázek současnosti, jako jsou nedotknutelnost lidského života, problematika rozvodů, meze státní moci, daně nebo stále aktuálnější bioetika zahrnující umělé oplození, umělé potraty a další problémy naší společnosti. Základní společná výpověď je tato: Církev má řešení a nabízí je ve prospěch všech. Jednotlivé okruhy, kterým se filmy věnují, jsou na téma: křesťanská sociální etika, rodina a společnost, právo a spravedlnost, veřejná moc, daně, mezinárodní řád, pracovní vztahy, podnik, trh.

Studio LUX • 3 DVD, 270 minut, 70 Kč

APOŠTOL NÁRODŮ SVATÝ PAVEL

Tomáš Špidlík

Kardinál Špidlík se v meditacích o apoštolu národů pokouší vstoupit hlouběji do srdce Pavlova a zachytit jeho vnitřní impulsy, když hlásal evangelium v Evropě. Přitom má stále před očima i Evropu současnou.

*Refugium Velehrad-Roma, s. r. o.
Váz., přebal, 117x187 mm, 92 stran, 110 Kč*

CRASH TEST • NARAZIT NA BOŽÍ LÁSKU

Mark Hart • Z angličtiny přeložila Eliška Křehlíková

Mnoho mladých katolíků prožívalo nebo stále prožívá svou víru jako Mark Hart. Málokdy zmeškají mši, ačkoli jí nerozumí. Mají Bibli, ale nečtou ji. Chodí ke zpovědi, ale nepocítují lítost.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.